

VOID ZINE

NO:17

Haziran - Temmuz 2017

Dijital çöplük çocukları ve kayıtsızca durumu izleyenler.

Anayasaya ve iç tüzüğe aykırı fikirleri olanlar.

Toplumsal infiallerden ilham alanlar ve allahın devreye girmesini bekleyenler. Bir Kürt atasözünün dediği gibi: Delinin değirmeni kendi kendine çarşır- bilhassa bu yaz aylarında.

VOID ZINE No:17

Haziran-Temmuz/2017

İnternet Neden Fanzinleri Öldüremedi?

Leos Carax

Mykle Hansen

Amon Tobin

Uluer Oksal Tirayki, Erman Akçay, Sonat Yurtçu, Volkan Yalçın, Eren Karatepe

Bahar Kadaifci, Elif Varol Ergen, Eren Burhan, İsmail Sertaç Yılmaz, Can Çelikoğlu, Suhan Lalettayin, Gizem Aktan, Ozan Baygın, İlker Artıran, Emre Cengiz, Erdal Erdem, Meltem Canaslan ve Deathfordream

voidfanzine@gmail.com

void-zine.tumblr.com

facebook.com/voidzine

twitter.com/voidzine

kapak:Erman Akçay

arka kapak: Bahar Kadaifci

ÜCRETSİZ MAJOR DEPRESYON DERSİ

120 ay taksitle eve girdin, şimdi sahile ve alışveriş merkezlerine çok daha yakınsın, artık parklarda şarap içmenin bir anlamı yok, etrafını çelik bariyerlerle çevirdin, araban daha güvende, sana her şeyi tam anlamıyla sunabilen gettoda, şu devasa surların arkasından yükselen enkaz yığınlarının tozuna ve motor gürültüsüne tahammül edemiyorsun, pizzacıyı azarlayıp ona bahşiş uzatıyorsun, çocuğunu koleje yazdırdın, artık ruh eşin ve oturma grubun var, bayram tatili için orta sınıf otellere erken rezervasyon yaptırıp her şey dahil seçeneğini tıklayıp ardından geri kalan ekstra giderleri hesaplıyorsun, kredi kartındaki bakiye öz güvenini artırıyor, yolunun üzerindeki bankamatikler daima ilgini çekti, uçak bileti ve kış lastiği kampanyalarından yararlandın bir sonraki alışverişinde bonus kazanabilmek için kendini hırpaladın, günün ürünü daima ilgini çekti, hafta sonu barlarında hesabı hep sen ödedin, içkini zamanında getirmeyen garsona hakaret edip, tip kutusuna 10 lira bırakarak oradan hızla uzaklaştın, kraft biralar içip fotoğraflarını instagram'a koydun, sivil itaatsizlik atölyelerine katılıp sanat ve edebiyattan bahsettin, şiddetsiz saldırı atölyelerine katılıp direnişten ve politik doğruculuktan bahsettin, bir dönem 'artık gerçek bir veganım' diyerek kendini kandırmaya çalışsan da ilk fırsatta tavuk dönere abandın, akıllı telefonunu yeniledin, pasaportunu yenilettin, kurban bayramı tatilinde doğu bloku ülkelerine vizesiz seyahat ettin, işe kaldığın yerden devam ettiğinde bir sonraki turistik gezini planladın-bloglar oluşturup gördüklerini kaleme aldın, kulağa hoş gelen tüm müzik türlerini severek dinlesen de bir türkü esnasında bilinçsizce yerdeki döşemeyi inceledin, bestseller satın aldın, gişe filmleri izledin, bisiklet gruplarına üye olup onlarla sahil turlarına katıldın, yeni bir hobi bahçesi fikri her zaman ilgini çekti, spor salonundan çıktın, organik sebzeler ve bitkisel ilaçlar tükettin, evcil hayvanın için ithal mamalar satın aldın, evcil hayvanını veterinerine götürdün, evcil hayvanını sokağa bıraktın, facebook'ta şehit cenazesi ve ikinci yeni paylaştın, benim gibi alkol müptelalarından ve fondaki sert müzikten daima nefret ettin, zamanla her şeyi tükettin ve doğaya yerleşmek istiyorsun.

ULUER OKSAL TİRYAKİ

İNTERNET NEDEN FANZİNLERİ ÖLDÜREMEDİ?

Jenna Wotham (çeviri: V?)

Virgina'da yalnız bir ergenlik geçirirken, bana *The Cosby Show*'dan* daha fazlasını sunabilecek ve başka yönere sürükleyebilecek popüler kültür kaynaklarından beslendim. 2000'li yılların başlarıydı, sosyal platformlar devreye girmemişti, LiveJournal** henüz emekleme aşamasındaydı; Tumblr daha ortaya çıkmamıştı. O dönemlerde var olan ağların en popülerlerinden Myspace ve Friendster, muhabbet etmek ve birilerine bir şey anlatmaktan çok, güzel açılı fotoğraflar paylaşmak için kullanılan bir alandı.

Üniversitedeyken, neşeli bir İngilizce asistanı (bir keresinde bütün hafta dersi iptal edip, Washington'a, riot-grrrl punk organizasyonuna gitmişti) beni fanzinlerle ve 90'lı yıllardaki feminist yayıncılıkla tanıştırdı; sanki dışarıya bir hayat çizgisi verilmiş gibi hissetmiştim. Bu fanzinler ve resmi olmayan dergiler; radikal feminizm, sosyal adalet, queer tarihi ve altkültürler hakkında somut olarak anlık bakış açıları sunuyordu. Böyle şeylerin olduğunu biliyordum ama hiç ulaşamamıştım. Artık dünya bana açılmıştı.

Teorik olarak bakarsak, internetin olgunlaşması fanzin arzusunu tamamen ortadan kaldırmış olmalıdır. Web, steroidler üzerine kurulu Gutenberg'in matbaasıdır, şirketler tarafından yaratılan ve insanları sitelere çekmek ve cezbetmek için hatırı sayılır büyük meblağlarda para harcanan 'özgür bir yazılım'dır. Her gün milyonlarca, belki de yüz milyonlarca yayın sosyal medya sitelerinde basılıyor. Her ne kadar, sayfalarda gezindikçe sürekli yeni içeriklere maruz kalsak da yeni fikirlerin bizi yakalaması imkansızmış gibi geliyor. Evet, Twitter'da floodları yakalayabilir, Instagram'da birinin hayatını izleyebilir, Tumblr'da hastaglere derinlemesine dalebilir veya YouTube'da Vlogger'ları takip edebilirsiniz ama aynı anda gerçekleşen(çevirimici) herşeyin dağınıklığı yüzünden konuyu hazmetmekte ve sunulan fikirleri özümserke gerçekten zorlanabilirsiniz. Belki, fanzinlerin hiçbir zaman kaybolmamasının bu sebebi olabilir- çünkü 2017 de bile etrafta bolca fanzin mevcut.

Birkaç ay önce Brooklyn'de bir çamaşırhaneye girdim, burada eski bir telefon klübü, feminist queer dükkanına dönüştürülmüştü. Kolejde gördüğüm o küçük kitapçıklarla doluydu- hatta daha iyi tasarlanmışlardı- orada böyle şeyleri bulmak beni heyecanlandırdı. İçinde; farklı yaşlardan gelen hikayeler, bir cinsiyete uymayan Latin-Amerika'lıların, trans Müslümanların ve pozitif-şişmanların fotoğrafları vardı. Bir oturakta okuyabileceğim kadarını topladım.

Karşılaştığım çoğu matbu fanzinde online esintiler mevcut. Mesela **Sula Colletive**; kendilerini çok çeşitli insanların ürettiği bir dergi olarak tanımlıyorlar, maceralarına şehrin dışında -banliyölerde ve Deep South'da***- büyümüş insanlar için internette yayınlanan bir e-dergi olarak başlamışlar.

"Bu, galerilere ve etkinliklere erişimi olmayan herkes içindir" **Kassandra Pinero**, kolektifin kurucularından biri, 21 yaşında ve şu ana kadar tanıdığı dünya kısmen online bir dünya. Ancak, internet yayıncılığında genellikle olan istençdışı ve şuursuz etkiler olduğunu fark etmiş. "İnternet kurallarının olmadığı özgür bir yer olmalı ama öyle değil" diyor Pinero. "Belli bir estetiğe uyulması için belirli bir baskı var".

Her sosyal medya platformu, belirli davranışları ve gönderi biçimlerini ödüllendirme eğilimindedir. Hepsisi, taraftar yaratmaya ve kişiye yatırım yapan takipçi oluşturmakla ilgilenirler. Instagram, sıkı fıkı samimi görünen fotoğrafların olduğu bir yerdir, Twitter'da zekice şakalar ve evrensel geyikler döner. İşte hepsinde, çalışmalar genellikle platformlara uygun şekilde yapılır, tersi değil.

Fanzin yapmak, olaya beklenmedik bir soluk aldırabilir. **Shakar Mujukian**, **The Hye Phen**'in yaratıcısı - "Anavatanları gibi görmezden gelinemezler" diye tanımladığı trans ve queer Ermeni'lerle ilgili fanzini var- teknolojinin bir şeyi tamamen ele geçirebilmesini çok da mantıklı bulmadını söylüyor. Ona göre fanzinler, kişisel blogların öncüsüydü, ama bloglar son on yıllık sürede düşüş gösterdi. Ve fanzinlerde, yanıtlar ya da nefret dolu homofobik cevaplar yazılan bir yorumlar bölümü de yok. Fikirleri, ana akım dışında yayınlamak yazarları inanılmaz hassas yapabilir; internet, saldırıları davet eden zehirli bir kültürle kirleniyor. Mujukian'ın görüşüne göre fanzin; özünde yenilenme ile ilgilidir: "Kendi medyanızı hazırlayın, anlatınızı istediğiniz gibi özgürce

tanımlayın."

New York Halk Kütüphanesi sürekli yayınlar bölümünde çalışan **Karen Gissony**, alternatif yayınlar ve fanzinler konusunda uzman sayılır. Alternatif medya, onu üretenler ve tüketenler arasındaki rol hakkında yıllar konuşup bu konularda sohbet etmişliğimiz vardır. Fanzinlerin, kimseye borçlu olunmayan bir özgürlük alanı olduğunu söyler. Biz interneti özgür bir alan olarak düşünüyoruz. Ama fanzinlerin yaratıcıları tasarımdan dağıtıma kadar bütün alanları kontrol ederler. Onu kütüphanede ziyaret ettiğimde, topladığı son fanzinlerden bazılarını bana göstermişti. Bunların arasında, **Dr. RAD's Queer Healt Show**'un ilk sayısı ve Virginia'da çıkan progresif işçi sınıfı edebiyatı dergisi **Blue Collar Review** vardı. Gissony, bu fanzinlerin tarihi işler olduğunu söyledi. Yaratıcılarına göre fanzinler kültürel normlara başkaldırma aracı olarak kullanılabilir.

3 Dot Zine'i hazırlayan ve yayımlayan **Devin. N. Morris**, bana yaptığı işi politik ve radikal bir eylem olarak gördüğünü söyledi. Baltimore'da genç bir queer sanatçı olan Morris'in yaptığı fanzinler bu deneyimi yansıtıyor. Onun için fanzin yaratma eylemi, yenilikçi bir bağımsız medya aracı olması ve bunun dağıtımından ziyade, kendi gerçeklerini uygun şartlara göre tanımlamak ve bu durumu meşrulaştırmakla ilgili. Bu, hemen hemen konuştuğum tüm fanzincilerden duyduğum bir düşünceydi. Yakın zamanda Çağdaş Afrika Sanatları Müzesi'nde bağımsız yayıncılıkla ilgili bir etkinlik düzenleyen Morris, fanzinlerin insanlara 'ilham verici etkileşimlere' teşvik eden bir yol olduğunu söylüyor. Basit 'likelama'lardan ve direkt mesajların ötesinde fanzinlerle fiziksel olarak birini etkilemeye özlem duyulduğunu anlattı. Sosyal medya bu arzuyu aşılama için yapılmış değildi; buna ihtiyaç duyulmayacak şekilde yapılmışlardı.

Belki de bu; fanzinlerin, Facebook gönderilerinden daha samimi olduğunun göstergesidir. Fanzinleri yaparken ve tasarlarken üzerine düşünmek onu daha önemli yapıyor. Ama internet, insanlığı sıkıştırıyor. Gördüğümüz o tweetlerin capslerin gönderilerin arkasında insanların olduğunu unutturuyor.

Jenna Wotham, NewYork Times, 28 Şubat 2017

*The Cosby Show: The Cosby Show, Bill Cosby'nin yer aldığı Amerikan televizyon durum komedisidir.

**LiveJournal: Kullanıcıların blog tutabildiği, köşe yazısı yazabildiği ve günlük tutabildiği bir sosyal paylaşım sitesi.

***Deep South: ABD'nin güney bölgesini tarif eden, ırk ayrımının ve dini etkinin yoğun olduğu bölge.

Ordu psikoloğunun yeraltı ofisinde uzun çöp kısa çöpe öğüt veriyor, rütbeli bir teğmen psikolog- bilakis üzerinize eğilip delirmemenizi emrediyor, birkaç kutu ilaç yazdırabilme umutlarınızı burun deliklerinden tutup yerlerde sürüklüyor.

-Diazem- *senin gibi kendini akıllı zanneden kaç tane çük kafalı gelmiştir biliyor musun bana, buraya?* Teğmen elindeki kalemiyle oynuyor. *Sen ne laftan anlamaz adammışsın, kulağını iyi aç.* -Nervium- *hiçbirinizin ilaca falan ihtiyacı yok aslında biliyor musun? Na to kefari na to mermari-işte kafanız işte karşı duvar pür mermer.* Kafasını seri bir şekilde, boynundan hareket ettirerek duvara doğru yakınlaştıırıp geri çekiyor. -Metadon- *bir kutu fitil verebilirim lakin bak, her gün bir tane dinç tutar.* Gözlerini kısıp, katılarak gülüyor. *O bok, en güzel burada bırakılır.* Karga gibisin, yemek ye biraz, geçer. Kendisi boynu önde bir akbabaya benziyor. Ciddileşiyor. *Derhal çık, çık siktir git buradan, bir daha da böyle bir şey için gelme.* Arkasını dönüyor. *Dul karılar gibi ağlamaktan başka bir işe yaramıyorsunuz, bir gün de bir şeyden yakınmayın.* Hanım evlatları! Havalandırmayı açıp tabakasından çıkarttığı sigarasını yakıyor teğmen.

Bize binanın içerisinde sigara içilmediği söylenmişti.

"Beni durduk yere gerdin, beni durduk yerde gerdin."

Bu, günlük rutin- hayvanı dürtmek için çizmeye takılan mahmuz- birlik içerisinde psikolojik ve sosyal yönden sağlıklı ortam ve koşulların oluşturulması -riding kamçısı- askerin moral ve motivasyonun artırılması için.

Bu şartlarda bulunabilecek en nadide mobilyalarla, terapi etkisi yaratması için döşenmiş ofisinin içerisinde, çatal burnu tiksinti içerisinde yukarıya doğru kıvrıldı teğmenin, tek gözünü kısıp sigarasını içiyordu. Geri geri selam durarak ayrılırken huzurundan, yutkunmak için bir damla kalmadı ağzımda, diş etlerim çekilip dişlerimi tamamiyla içine çekti.

Yerin yedi kat altından zikzaklar çizerek yükseliyorum, -8'den 1' aynadan tersim görünüyor, yukarı katlardan gelen gürültüler asansörün içinde çalan dört numaralı milli marşı dahi bastırıyordu. Asansör durup, kapı iki yana açıldığında, gözüm karardı, dört bloktan, bütün tabur 1. kattaki sahanlıkta toplanıyordu, kenardan tutunup kapının eşiğine, ayaklarının dibine sarı küçük bir safra çıkarttım, yere çöktüm. Badiler çiftler çiftler, sabah yediğim yumurta konsantresini çiğneyip, önümden geçiyorlardı, yürüyen basamakların üzerinde aşağıya doğru kayıyorlardı. Toparlanıp bir adım atar atmaz aralarına karıştım. Merdiven bizi bahçe katına indirirken, aşağıda kontrol noktasında herkesin kıyafetleri tek tek kontrol ediliyordu.

Rüzgârlı günlerde iç kıyafetimizi giyip, gaz maskelerimizi takmadan binadan dışarı çıkmamıza izin verilmez burada. Sabahtan, "Kıyafetlerinizi giyin!" emrini üç dakika arayla beşinci defaya duyurmuştu hoparlörler. 480 maskesinden soluyan er ve erbaş, tek sırada dimdik ve tek kelime etmeden bütün tabur, birliğin iç bahçesinde içtimadaydık. Vadinin ortası rüzgâr koridorunda hataya yer yok. Yeniden burada olmam ne büyük eşek şansı. Çocukluğumdan tanıyordum buraları. Fabio'yu eroinden uzak tutmak için babam tayinini buraya aldığıında, 13 yaşındaydım. Fabio kokusunu alıp burada da eroine dadanana kadar Birliği ve T Tipi Ceza İnfaz Kurumu'nu çamlık bir tepeden gören, memurlara tahsis lojmanlara taşınmıştık. İki yıl aralıksız, mahkûmların isyan bayrağının bağırtıları ve birlikten gelen rapları duyarak yaşamıştık burada.

İp gibi dizilmiş, o çamlık tepeye bakıyorduk şimdi, lojmanlar dâhil civardaki bütün yerleşkeler terk edilmiş durumdaydı artık. Bomboş kalan Kızıltoprak Mahallesi'nin hemen bitişiğinde, T Tipiyle karşı karşıyayız. Kazadan sonra cezaevinin üzeri kireçle doldurulmuş, avlusundaki çalıların boyu birinci katın parmaklıklarını geçmiş. Şehrin büyük kısmı batıya doğru yaşanmaz halde. İnsan ve doğa arasındaki müthiş uyumu çıplak gözle görebiliyorsunuz. Çamlıkta hiç ağaç kalmamış- çöp kümeleriyle dolu her yer. Kama'da sefil yaşamımı sürdürdüğüm tek göz odaya düzenlenen baskında, ordu tarafından derdest edilip, Balamir Binbaşı'nın yönetimindeki Postal Askeri Birliği'ne, harp sanatı öğrenimime getirildiğimde, dimdik duran birlik binasını, cezaevinin kulelerini görmesem tanıyamayacaktım burayı.

Geldiğim ilk günden binbaşının biohacking yapılan askerlerden biri olduğu dedikodusuyla sabunlandım, sonraki günlerde öğrendim ki; birlikte herkes tarafından bilinen bir şeymiş bu tevatür. Seçilmiş kişi fazla ortalarda görünmezmiş, ne zaman olağandışı özel bir olay var, işler kötü gidiyor, o zaman kendine ayrılan katından kafasını çıkarırmış, hiç kimse onun bir kez dahi uyuduğunu, ağzına bir lokma attığını görmemiş, içtimalara videolardan katılırmış; sadece hikâyeleri anlatılıyordu kulaktan kulağa. Aynı anda dört kişiyle sırf madalyaları başa çıkarmış. Milletler uluslararası sözleşmelere aykırı bir şekilde kendi korkusuz süper

kahramanlarını yaratıyormuş artık. Bitmedi. Felaketleri asıl bu adamlar başımıza geçtiğinde atlatacakmışız. Koğuştaki kantinde her yerde konuşuyorlardı. Halkın tanıdığı, medyatik bir komutanmış aslında Balamir, ben bilmiyormuşu, mağarada mı yaşıyor muşum. Birkaç zengin ailenin de bu uygulamadan orduya bağış yaparak faydalandığını söyleyenler vardı. İlk duyduğumda, kabarcıklı iç sıkıntısı ve ter içinde kıvranırken, keşke ne yapıyorlarsa bana da yapsalar diye geçirdim içimden, kendimi daha iyi hissederdim belki. Bu kıyafetler daha beter kaşınmama neden oluyor çünkü, kılımı kıpırdatamıyorum, her hapşırdığımda maskenin içinde nefessiz kalıyorum, gıkımı çıkartamıyorum, boğuluyorum.

Rüzgara karşı durmuş, Balamir Binbaşının gaz maskesinin mikrofonundan çıkan sesleri dinliyorduk. Birliğe geldiğimden beri bir hafta olmuştu, bu şeref ilk defa nail oluyordum. Apoletlerindeki defne yaprakları, maskesindeki sırma baskısıyla karşımızda dikiliyordu. Görünmez adam karşımızda duruyordu. Bahsettikleri gibi insandan iri, yarı bir adama benziyordu. Maskesinden yüzü seçilmiyordu. Bacaklarını iki tarafa ayırmış, kollarını göğünde bağlamış, çavuşun aramızdan çekilmesini bekliyordu.

Dikenli tellerle çevrilmiş iç bahçede, içeri üye olmayanları almıyorlardı.

"Kimyasal Savunma Taburu, sabah içtimasında, 480 er ve erbaşla görüş ve emirlerinize hazırdır komutanım."

"Merhaba asker!"

Bu gibi durumlarda bizim maskelerimizde mikrofon olmadığı için, "sağ ol!" manasında, sağ ayağımızı yere sert bir biçimde vuruyorduk.

"Rahat! Rahatta dinle beni! " Rüzgar sesini savurup bizden tarafa getiriyordu Balamir'in.

"İki gündür yer yerinden oynuyor, hala durumun vahametini kavrayamayanlar olduğu rapor ediliyor bana. Bunu kabul etmiyorum. Hesabımızı hep birlikte soracağız ya da bunun hesabını siz vereceksiniz, öncelikle kafanıza bunu sokun, vaktimiz yok, her an bir yeri daha patlatabilirler." Çakaralmaz bir makineli tüfek gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "Arama ekipleri oluşturacağız yakın zamanda. Hepsini, neredelerse, tek tek bulup birliğe geri getireceğiz." Artık kelimelerin üzerine basarak konuşmaya başlamıştı. "Başka - yolu - yok! Bu daha fazla duyulmadan çözmeliyiz. Bu vatana bunu borçluyuz. - Unutmayın, dışarda aileleriniz var, karılarınız var, onların canı tehlikede. Arkanızda bıraktıklarınızı düşünün. Herkes hazırlığını yapsın. Yakında herkese tek tek haber verilecek."

Balamir başka bir şey demeden arkasını dönüp gitti, ayakta duracak halim kalmamıştı. Boş midem yeniden bulanmaya başladı. Maskenin içine kusarsam diye düşünürken Ateş Çavuş bir adım öne çıkıp yanaklarını şişirdi.

"İstikamet birlik binası, geriye dön, uygun adım, marş marş!"

"Allah bizi korusun! Sol! Sağ! Allah bizi korusun!"

Eyalette yaşanan failleri meçhul patlamaların artmasından sonra, birlikte 3. Derece Alarm Hali ilan edilmişti. Akşam yemeğinden sonra ortalarda dolanmak, oyun odalarında oturmak, bilgisayar-telefon kullanmak gibi eğitim haricinde kalan aktiviteler yasaklanmıştı. Ben zaten kantin ve eğitim dışında yataktan pek çıkamıyordum henüz, kimseyle dost olamamıştım henüz, her sabah yine aynı hissiyatla uyanıyordum. Bu sizi berbat hissettiriyor, yaklaşık on gün boyunca, sırtınıza geçirilmiş çengellerden, tavandan aşağı sarkıtılıyormuşsunuz gibi.

Akşam yemeğinde dağıtılan körili tavuk konsantresinden biraz tırtıkladıktan sonra, gece nöbetinden evvel birkaç saat kestirmek için koğuşuma dönüyordum, C Blokta merkez binayı bağlayan tüp geçitte ayakta dikilen bir grubun arasında Postal'da yaşadığımız dönemden tanıdığım eski bir dostum ilişti gözüme. İlk boğumlarından kopuk serçe ve adsız parmağından tanıdım, havada bana doğru sallıyordu diğer kalan üç parmaklı elini. Hatırladığım siyah teninin üzerindeki beyaz parlak gözlerine kan oturmuştu. Gülümsedi karşı taraftan. Aradan geçen zamanda melekler yardımına koşmamış hiç. Ben hiç değişmemişim, yine aynı tıknaz Güven'mişim. Beni görünce buraya zorla getirildiğimi hemen anladı, beni inzibatlara babamın yakalattığını duyunca hiç şaşırmadı. İyi tanıyordu babamı.

Lojmanların aşağısında, birliğin hemen dibinde, derme çatma çamurun içerisine kurulmuş Kızıltoprak Mahallesi'nde oturuyorlardı Zahid'ler. Soba dumanları geceleri lojmanı ise boğuyordu, babam soylarına soplarına küfür ediyordu, Berham Türkan'ın sınıflar üzerine temellendirdiği kuralları, onlarla görüşmemize izin vermiyordu. *"Her türlü pislik gelir bunlardan."* Ya da Fabio'yla bana kızdığı bir vakitte, aşağı mahalleyi gösterip,

"Bunlar gibi mi olmak istiyorsunuz? Siz bilirsiniz. Daha işte kapı orda! Siktirin gidin onlarla yaşayın o zaman amına kodumun çocukları." diyordu. Zahid işte onlardan biriydi. Babamı da, bütün boklu düşüncelerini de gerçekten iyi tanırdı. Köşe bucak kaçırdı ondan.

Yılda bir defa Yardımelî Derneği tarafından Kızıltoprak'a yiyecek giyecek yardımının yapıldığı görünürdü balkonumuzdan, tatsız tuzsuz konserveleler diyordu Zahid, onlarla büyümüşü, mahalledekilerin sırtlarına giymeden daha, pazarda paraya çevirdikleri kimi çaput ihtiyaç fazlaları, yığınlar halinde bir kamyondan üzerlerine saçılıyordu.

Yılda bir defa iyi niyet elçileri gazetecilerle beraber gelip mahallede yakalayabildikleri çocuklara aşı yapıyordu hatırımda kalan, belki soylarını kurutmak için, belki de çocuklar dünyadaki bütün pisliklerden kameralar önünde bu aşılar sayesinde kurtulurdu da mikroplarını okullara getirip bizim gibi devleti temsil eden iyi ve şerefli aile çocuklarının tatlış genetiğine bulaştırmazlardı.

Haftada bir defa çarşı iznindeki askerler, etrafta dört döner, Kızıltoprak'ın pencere kızlarına askıntı olurdu. Kızları, üniformanın bir gün onları delikten kurtaracağına ikna etseler de, mahallenin çocukları tarafından taş üstüne taşlanır siktir olup giderlerdi. Zahid'in parmakları bu günlerden birinde kopmuştu, yakalayıp bir gün elini jipin kapısına sıkıştırdılar, o günden sonra sol elini cebinden hiç çıkarmadan ne kadar dolaştı kim biliyor. Mukadderat o birliğin askeri olmuş, parmaklarını bana doğru sallıyor şimdi. Biz Kızıltoprak'tan taşınırken cezaevinin ek binasındaki ıslahevine girmişti, sonra bir daha hiç haber alamadım. Dev bir adama dönüşmüş. Koca adamın üzerinde yapılan ıslahat başarıyla sonuçlanmış, ağzındaki dişler çürümüş - Diş mi? Birkaç tane kömür karası görünüyordu- kaçınıcı ayı kim bilir burada, başına gelenlerden bir haber, sırtıyordu.

X

Kendini, kendine acıma duygusundan kurtaramayanlara.

İyi haberi veriyorum; sarsaklığımla geçen on iki gün boyunca hastalığım giderek azaldı, vücudum yeniden bana ait olmaya başladı, yemek yiyebiliyordum artık, kusmuyordum, kışımından katı bir şeyler çıkartabiliyordum, kaşınmıyordum, yaralarım kapanıyordu, etrafımdaki otuz adama rağmen sudan korkmuyordum, uzun uzun duşlara giriyordum, birliğin gerilimiyle, kısırlığıyla yaşamaya dahi alışmışım, hazırlıklar tam gaz devam ediyordu bir taraftan. İlk grup arama ekibi bütün şehri taramak için gönderilmişti bile. Neredeyse yarı yarıya boşalmıştı birlik.

Kötü haber; iki gün önce kantinde, bir köşede tek başıma otururken bir anda arkamdan yanaşan biri kolumu ikiye bölüp kıracak gibi, orta kulağımdan içeri "Güven!! Güven!!" dedi.

"Güven! Oğlum, nöbetteydim az önce, sesi duydunuz mu siz de?" Arkamı döndüğümde kol bükücünün Zahid olduğunu fark ettim. "Oğlum patlama gibi bi şeydi. Önce helikopterden erzak atıldı sandım, aybaşımda da değil ki, bi bokluk var dedim. Ek binaya doğru bakmak için nöbet yerimden ayrıldım, binadan içeri girdiğimde deponun zemininde açık bir kapı vardı, dört kat merdiven aşağı iniyor. Sana ne be amına koduğumun çocuğu desene, indim merdivenleri, ayağım kopsaydı ayağım, cam tavandan aşağıya bakınca laboratuvar gibi bir yer vardı, yedi aydır buradayım ilk defa görüyorum ben burayı. Kan tavana kadar sıçrayıp yapışmıştı, başı duruyordu bi tek Ateş Çavuşun- Eminim o olduğuna. En az üç kişi daha yatıyordu sedyede yanında, onlar da balon gibi şişmişlerdi. Kırmızı-yeşil bir sürü ışık yanıp sönüyordu üzerlerine. Sanırım patlayan şey Ateş Çavuş'tu Güven. Balamir de orada yanlarındaydı."

"Gören biri oldu mu seni? Bu biohacking dedikleri zimbirtiyı yaptıkları yer miydi? Kolumu bırak artık."

"Ne biliyim benim kafam basmaz o kadarına. Bi bokluk çıkmasın diye nöbet yerime geri döndüm hemen. Gördüler beni, ama seçememişlerdir kim olduğumu uzaktan. Ama kesin bakarlar kayıtlara da mı? Kim olduğumu bulurlar? Kaç tane siyah var ki birlikte. Siktir ya. Durduk yerde. Niye beni buluyo bunlar amına koyim. Ben görmemem gereken bir şeyi gördüm. Bi şey olacak."

Kolumu biraz daha sıkarak un ufak edecekken, benim gibi kendinden başkasını düşünmeyen bir keş ödlekten yardım istiyordu Zahid.

"Dünyadan kendini sakınan kimseler zahid olanlardır."

"Dünyada zahid olanı tanrılar sever." Oysa.

Hafta sonları aynalı gözlüklü bir tur rehberi eşliğinde, üstü açık bir jiple, Kızıltoprak'a gelirlerdi unutamıyorum, ona beniyor, mahalle turistlere gezdirilirdi. Çocukların burnundan sarkan sümüklerini, gecekonduların naylonla örtülen her yerini, fotoğraflarını çekip giderlerdi. Bir gün reddedilen bir kocanın karısını mahallenin ortasında on altı yerinden bıçakladığı, görmemeleri gereken bir ana denk geldi bu turist kafilesi, kadın sesimi duyan yok mu diye bağırırken korksalar da, yerdeki organ parçalarından mideleri de bulansa, telefonlarına kaydetmişlerdi yine de. İnternette videosu hala duruyor olacak, insan safarisinde kan donduran cinayet gibi bir şeyler yazıldığında çıkıyor olması gerekiyor.

X

Cevaplara ihtiyacımız oldu. Cevapların önünde uzun kuyruklar oluştu. Sıkılanlar sırasını savdı. Sadece sıkılmamak üzerine kurulu felsefeler çöktü.

Her gün birilerinin ismi okunuyordu, giden yirmi dakika içerisinde geri gelip, eşyalarını hazırlayıp, kimseye bir şey söylemeden alelacele koğuştan çıkış yapıyordu. Bana da haber gelene kadar, günlük rutin içerisinde uyudum uyandım, ritüeller, spor ve içtimalarla kendimi kaybettim.

"Güven Türkan!"

Koğuştaki hoparlörlerden "Güven Türkan" diye bağırılana kadar.

Sadece Balamir ve konuklarına tahsis edilmiş -4.kat. Koridor benimle beraber dönüyordu. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Her neyse beni bir yere göndereceklerse de dışarısı buradan bin kat daha iyidir, diye düşündüm.

Beş saniyeden az bir sürede, soğuk soğuk terleye terleye yanına ulaştım yine de. Oldukça kısa keserek, ben odasından içeri girer girmez masasından başını kaldırmadan bana seslendi.

"İlk görevine hazır mısın? Güven Türkan."

"Ben yeni geldim fakat komutanım. 6023 sayılı askeri kanuna.."

"Ne olmuş? Öğleden sonra hareket edeceğiz. Ben de yanınızda olacağım. Şu yakarı paçanı düzeltip, adam gibi, öyle çık bi daha benim karşıma. Yanımızda bir tane de şu yamyamlardan biri olacak. Güven'di değil mi senin adın? Seni sevdim. Gözünü ondan ayırma! Onu Hudut Karakolu'na götüreceğiz, sonra biz havaalanı civarındaki merkez arama ekibine katılacağız." Bir süre yine cam masasının üzerindeki ekranda elini gezdirdikten sonra, *"Bu yamyamları alıp doldurdular orduya, her haltın altından çıkıyorlar bak, dikkat edelim."* diye ekledi.

Kısılmış sesimle *"Emredersiniz komutanım!"* çıktı ağızımdan. Hazırlanmam için bana 20 dakika verdi.

Kapıdan çıkarken arkamdan seslendi; *"Nasıl ama böyle temiz, daha iyi hayat değil mi aslanım?"*

Daha ilk ayımdan göreve çıkıyor olmamız ancak benim gibi bir aslanın başına gelecek bir saçmalıklı. Dosyayı okumuş muhtemelen. Asker kaçaklarının özellikle daha çok üzerine düşüyorlardı. Uyuşturucudan kurtardığı her askeri bir zafer sayıyordu.

Daha sonradan Zahid'in de koğuşundan aynı gün, aynı şekilde çağrıldığını öğrenecektim. Aynı görev için. O kadar acil oldu ki Zahid'le yalnız kalıp durumu ona bir aralıkta anlatamadım dahi. Ekipteki tek siyahın Zahid olma ihtimali aklıma kurcalıyordu.

Öğleden sonra garajdan çıkardıkları bir Kirpi'yi bizim için hazırladılar. Kollarımıza birbirimizi takip edebilelim diye elektronik ordu bilezikleri takıldı. Ya da bizim kaçmamamız için demek daha doğrusu olabilir. Ya da Zahid'in. Yada ikimizin birden. Korktuğum başıma geldi. Ben, Zahid ve Balamir. Kirpinin önünde, üç kişilik ekibizle göreve hazırдық. Benim için birliğin içinde dolanan bir rivayetten oluşan binbaşı arka koltuğa oturduğunda, birliğin kale kapıları bizim için açıldı.

Çok namludan roket atarlar, nükleer mekanize motorlu piyade tugayı tümeni, uçak savarlar, nükleer reaktörlü motorize piyadeler, gerçek anlamlarını öğrenmek istemem, şüpheli ölen askerlerin sayısı, postal burnuyla kavala atılan tekmeler, patlatılan zırhlı personel araçları, biohacking, yapay dokular.. Birçoğu yeni duyduğum askeri terimlerin arasında kafam epey karışmış durumda. Zahid yan koltuğumda tedirgin tedirgin oturuyor. Ona

Balamir'in odasında konuştuklarımız hakkında hala ağzımı açamadım. Kirpiyi sürerken, Balamir bütün aynalardan beni izliyor gibiydi. Zahid yan koltuğumda, hiç kimse birbiriyle konuşmadan kazanın olduğu bölgeyi, patlayan ya da patlatılan santral ve depoları geçtik, Kirpi'yi endişe içerisinde Hudut Karakoluna, belki de Zahid'in mezarına doğru sürüyordum. Kaza bölgesinden tamamıyla çıktık, aracın geiger sayacı yavaş yavaş susmaya başladığında camları açabiliyorduk artık, temiz hava giriyordu içeri.

Bizi bu görevde yanına almasına ordu psikoloğunun hava değişimi önerdiği iki kişi olmamız etken olmuş. Komutanımız bunu arka koltuktan sırtarak söyledi bize, aynadan bana göz kırptı. *"Değiştirelim bakalım şu havanızı, iyice ciğerlerinize çekin havayı, çekin, osuruktan nem kapıyorsunuz be."*

Komuta edenlerin ortak dilinden konuşuyordu.

Zahid'e bir yolunu bulup söylemeliydim. Yola çıktığımızdan beri bütün ihtimalleri kafamdan geçiriyordum, süper kahraman benden neyi istediğini bilmiyor. Ya da tam tersi kesinlikle biliyor. Daha fazla devam edemeyeceğimi düşündüm. Bütün hayatımızı, Kızıltoprak'ı, lojmanları, her şeyimizi biliyor paranoyasından kurtaramadım kendimi, hepsini o müthiş hafızasında tutuyordu. Kesin biliyordu.

Benzin istasyonunda durduğumuzda, Balamir ve Zahid tuvalet için uzaklaşır uzaklaşmaz, yakıt deposuna arabadaki bütün süngerleri ve bez parçalarını sıkıştırdım, yakıt bizi iki kilometre götürmeden daha, süngerler bütün yakıtı tamamen emmiş olacaktı, motordan sesler gelmeye başlayacaktı. Korkularımı Zahid'e söyleyemesem de, en azından onu, Hudut Karakolu'na götürmelerini geciktirdiğim için cesurluğumla gurur duyacaktım.

Gerçekten birkaç teklemeyen sonra motor bir anda durdu, derin bir oh çektim, buna rağmen yokuş aşağı bir hayli ilerledik. Akşam çöküyordu, üç gün boyunca sürecektir kadıkçıran yağmuru o anda yağmaya başlamıştı. Kirpimiz yağmurda yokuş aşağı kayıyordu.

Gevezelik etmeyi seven meraklı bakışların arasında ilk gördüğümüz kasabaya doğru çamurun içerisinde itekledik kirpiyi. Kasabalı da yalandan yardım etti bize, ama üç ton ağırlığındaki kirpiyi oraya kadar, gözümüzün önünde Balamir iteklemişti. Bu adamda gerçekten bir tuhafılık var, ama hala kandırılabilir.

Bir akşam ezanı saati, Başkurtistan'a hoş geldik.

Ellerini baş hizasında kaldırıp kurda dönüştürüyorlardı, bu şekilde selamlaşıyorlardı.

Kasabanın ortasında duran kirpimizle ve kamuflelarımızla muazzam bir saygı ile karşılaştık. Bütün herkes evlerinden Balamir'i görmek için dışarı çıktı. Kasabanın köklerine bağlı halkı, Balamir'i, dolayısıyla bizi, el üstünde tutuyordu. Televizyonun kaldığı her yerde meşhurdu bu adam, televizyondan katıldığı yüksek tansiyonlu tartışma programlarından tanıyorlardı onu.

Yorulmuşuzdur, dinlenelim diye, üst üste yığılmış tomrukların arasında kalmış misafirhanelerine götürdüler bizi. Gece vakti bir yığın yemek yığıldılar önümüze. Muhtarlarının önderliğinde ormanın arasında kalmış kasabalarında ne kadar hoş görüldüler. Her iklimde ırkçılığı ne kadar iyi ahlaklı yapıyorlar.

"Yukardaki baraj inşaatının makine seslerinden kaçan- affedersiniz komutanım aylar, geceleri kasabaya iner, arada bir kaçtırmak için silah atarız biz de burada, telaşlanmayın komutanım. Silahlarımız hep ruhsatlıdır."

Büyük bir salona yataklar hazırlanmış, üstlerine oturduk, Zahid'le bize hazırladıkları yemekleri tıkınırken binbaşının yatın emrini vermesini bekliyorduk, o yemeklere hiç dokunmadı bile, göz kapağı seğiriyordu, planları bozulduğu için burnundan soluyordu. Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu, uyukluyordum. Kirpi'yi iterken yağmurun altında epey ıslanmıştık.

"Tamam! Madem burada durmak zorunda kaldık, buradan başlarınız biz de, sabah erkenden kasabada arama yapıyoruz!"

Bir anda tok sese ırkıldım.

"Çok azız ama komutanım, kaç tane hane vardır, İki günde bitiremeyiz. Destek çağırmamızı öneriyorum." dedim.

"Az maz değiliz." diye kükredi. "Az olan da olduğunu düşünen de sensin."

"Siz yatın hadi, erken kalkacağız. Sen sabah 6'da Kaymakamlık binasına git, oranın megafonundan akşama kadar sokağa çıkma yasağının ilan edildiğini okut birilerine. Zahid sen benimle berabersin. Tek tek arayacağız bütün evleri."

"Emredersiniz komutanım!"

Zahid, daha yağcılığı bitmeden bana doğru bakıp ağzının içinden "Komutanım siz de yatın, yorgunusunuzdur siz de." dedi.

"Benim uykum yok, yatın siz. Hadi görüyüm sizi, hangi delikterse bi yer daha patlamadan bulalım şunları."

"Emredersiniz komutanım!"

Zahid bir kez daha baktı bana. Benzin İstasyonundan beri suçluluk psikolojisiyle dört döndüm binbaşının etrafında çünkü. Abarttım biraz sanırım.

Aslında eskiden evin içinde yüksek sesle tekmil verdiğimi de hatırlıyorum. Babam lojmanın lokalinde içip sarhoş eve döndüğünde, Fabio'yla aynı bok oluşumu düşünmediği zamanlardı o zamanlar daha, kısa kestirdiği saçlarımda elini gezdirir, asker oğlum benim derdi. Bir gün balkon demirlerinin arasından aşağıya doğru asker ya da polis olmayı düşlediğim sırada, silahlar falan, Fabio arkamdan enseme sıkıp kafamı bir cezaevine bir birliğe çevirmişti. "Devletin elinde bulundurduğu rehinerler bunlar bak. İkisi de aynı, ne bok yersen ye ikisinden de içeri girme." demişti. En nihayetinde dinledim onu, babam beni ihbar edene kadar da askere davet mektuplarından kaçtım, adresimi ordudan sakladım.

Fabio belki de çekirdek ailemizde ne yaptığını bilen tek fertti. Güney Amerika'nın bir yerinden bize nanik yapıyordur şimdi. Benim askerde olduğumu duysa ensemden tutup suratıma bir kakhaha patlatırdı kesinlikle.

X

Sabah kasabada bütün iletişim ve haberleşme ağı daha kimse uykusundan uyanmadan kesilince, kasabanın en yukarisından aşağıya doğru arama başladı. Aradıkları ikinci evde Zahid ve Balamir'e yetiştim.

İkinci evi de arayıp bitirdiğimizde, Balamir diğer evleri aramak için yanımızdan ayrıldı.

Bir ihtiyar bahçe kapısından bize doğru seslendi:

"Hey Komando! Evlat! baksanıza! Ne arıyorsunuz evlerde?"

Uykusundan gürültülere uyanmıştı, saat 9 falan olmalıydı, gözündeki çapağı temizlerken bozuk aksanıyla alay ediyordu bariz bizimle. Buranın insanı değildi belli ki.

Sonra adının William Lee olduğunu öğrenecektik. Üç yıl önce gelip yerleşmiş kasabaya, bir nevi ötenazisi olmuş bu onun. Fabio'nun ve diğer bütün dostlarımla yanındayken aldığım çürümenin kokusunu, onun yanında da aldım. Ilık ılık, esen rüzgarda derisinin altından h kokuyordu. O da benimkini almış olmalı. Korkaklığımın, mıymıntılığımın kokusunu. Büyük burunlu, hörgüçlü, uzun bir ihtiyardı, bu yaşa kadar yaşamasını sağlayan şeydi sırtındaki. Kamburunu çıkarıp sigarasını tütürerek bizim evi arayışımızı izledi. Onun serçe parmağı da ikinci boğumundan kesikti, kesik eliyle tutuyordu sigarasını.

Evinde yaptığımız aramada bütün silah koleksiyonuna üzülmek el koymak zorunda kaldık. Binbaşının emri böyleydi. Ama şırıngasına, eroinine dokunmadım, içine parmağımı bastırıp dişlerime sürmemi saymazsak, çekmecesini geri kapattım.

"Dangalak herifler!"

Silahları bir çuvala doldurup çıkacakken bir anda arkamızdan gelen bağırtıya döndük.

Bahçe kapısından Balamir gözüktü. Lee'nin bahçesinden içeri girer girmez ağzında bir tükümük yuvarlayıp iki dişinin arasından yere bıraktı.

"Hanginiz yaptı lan bunu? Amına kodumun ibneleri!" Elinde süngerleri tutuyordu. "Ulan.."

İkimiz de aynı anda başımızı sağa sola salladık. Bir an elindeki süngerle bana vuracağını düşünüp geriye doğru bir adım attım. Balamir Zahid'e döndü.

"Sen yaptın de mi? Güven sen git, derhal muhtar bul, yakıt ayarlasın bize. Hanginiz yaptı öğreneceğim ben bunu."

"Ta.. tabi efendim. Ben hemen hallediyorum." çıktı ağzımdan birden.

Lee'nin de mavi gözlerinin bana acıyarak baktığını gördüm.

"Ya da dur, kımıldama bir yere, önce aramayı bitirin!" diye kolumdan tutup geri çekti.

Balamir arkasını dönünce kulağıma eğilip, "bu bu kan emici bilgisayarı derhal yok edin. Neyi bekliyorsunuz?" dedi Lee. "Göremiyor musunuz çocuğum? Hepimizi yavaş yavaş öldürecekler. Siz siz yapmazsanız ben yapacağım," Gözümüze dikti gözünü yeniden.

"Birini geri verin silahlarımın, korkaklık etmeyin, hadi, verin bana da ben vuruyum."

Lee'nin evinden çıkıp o ana kadar bizden biri olduğunu sanan hilebaz muhtarın evine girdik, buna alındığını görebiliyorduk. Suratı salça dolu bir kavanozun içerisine düşmüş gibi, vücudu kavanozun silindirik şeklini almış. Boynuna kadar iliklediği gömleğinin üzerine sarı parlak renkte bir boyun bağı takmıştı.

"Burada öyle şeye rastlanmaz komutanım, billah rastlanmamıştır, dört dönemdir ben buradayım, herkese tek tek güvenirim, herkes de bana güvenir, güvenmeselerdi zaten beni tekrar tekrar şeyyapmazlardı. Gerçi şuuu tepeye yerleşen ihtiyar biraz huzurumuzu kaçırdı kaçırmadı değil amma, onu bir arayın derim ben, farklı farklı tabancalar atıyor her gün, ajan mıdır, katil midir nedir bilemiyoruz. Dilini bilemeyiz, kimseyle konuşmaz, onu bi arayın derim ben."

"Aradık onu, sıra senin evde." dedi Zahid. Balamir'den yediğimiz azardan sonra muhtarın evine doğru hışımla yürüdü. Peşinden gidip muhtarın salonunda yakaladım onu.

Arkasını dönüp, "Niye böyle bi lüzumsuzluk yaptın?" diye sordu bana. "Sen mi yaptın? Oyun mu oynuyoruz? Öldürteceksin bizi."

"Görevimizin ne olduğunu biliyor musun? , Hudut Karakoluna götürmekti seni. Süngerleri ben tıkadım depoya."

"Ne? Ne olacakmış beni Hudut Karakoluna götürünce?"

"Nebiliyim. Dikkat etmemi falan söyledi, seninle ilgili bir durum var gibi konuştu emin olamadım."

"Daha ne zaman söylemeyi planlıyodun piçin evladı? Beni öldürmesini mi bekledin? Ben gidiyorum."

"Bir türlü fırsatını bulamadım. Dur bi sakın ol nereye gidiyorsun."

"Sikiyim seni ya"

"Uygun bir zaman bulup ikimiz de tüyelim işte. Bilezikler ne olacak esas? Önemli ola.."

Soruma üç parmağını büküp bileziği bileğinden çıkarıp geri takarak cevap verdi.

İlk gün yirmi üç haneyi aradıktan sonra misafirhaneye geri döndük.

Hala silaha benzer, yada ordu ya ait ot çöp, hiçbir şey bulamamıştık.

Niye burada olsunlardı ki zaten? Lee mi birliğin deposuna bir kamyonla yanaşıp silahları götürdü? Yoksa gözleri fıldır fıldır oynayan muhtar mı ceketinin iç cebine koydu patlayıcıları? Bütün kasaba, beyazdan radyasyon geçirmeyen tulumlarıyla. Kasabanın birliği ve bağımsızlığı için mi kullanacaklar silahları?

Yattığım yerden Lee'nin sabahki sözlerini düşündüm. Bildiğim tek şey var, o da; gelenekçi şeker hastası ırkçı ve toplum düşmanı babasının kendi eliyle sindirdiği korkaklardan biriyim. Lavaboya giderken dahi kaçtığımı düşünecek diye endişe duyuyorum, korkumdan çışımın bitmesini bekleyemiyorum. Babam şu tuvaletteki halimi görseydi asker oğluyla iftihar etmek hakkıydı. Genetik bir enkazın tek varisiydim ben. Fabio bildim bileli babam ne derse tersini yapmaya gayret gösterdi çünkü. Saçı sapsarı geldiği günü hatırlıyorum eve. Gökhan Türkan, Fabio olmuştu o günden sonra.

Endiye ve evham içinde geçen üç günümüz boyunca, plan üstüne plan yaptık, yeryüzüyle düşman, gökyüzüyle arkadaş bütün kasabayı didik didik aradık. Balamir gözünün önünden bizi bir an ayırmadı, kaçmaya kalkışamadık dahi. Bir bok bulamadık tabi evlerde de. Bu kadar uzamasının sebebi Balamir'in daha ilk sabahtan gördüğü Sevim'in peşini bırakmamasıyla da alakalıydı. Her gece biz uyuduktan sonra onun yanına gittiğini biliyorduk. Onun peşine gittiği anı kovalayacaktık biz de artık. Tek şansımız Sevim'di. Bütün pozlarını onun için kesiyordu, kasabadaki bütün ana babalar, kızlarını Balamir'e peşkeş çekmeye can atıyordu.

Kasabada ki altıncı günümüzde, Balamir bizim uyuduğumuzu düşünüp misafirhaneden çıktığında, bilezikleri çıkartıp, vakit kaybetmeden dışarı attık kendimizi. Baraj inşaatına doğru sessiz sessiz yürümeye başladık. Ormanın içine girdiğimizde kimse yoktu etrafta. Ayı da çıksa, kurtlar da yese ormanı geçip kaçacaktık. Baraj inşaatını geçip nehir boyunca yürümeye devam edersek, iki gün boyunca hız kesmeden Kama'ya ulaşabilirdik.

Zahid'le birbirimizle konuşmadan yürüyorduk. Bir ıslık sesiyle beraber, sesi duyduğum anda, refleks olarak koşmaya başladım. Taş köprüyü geçince biraz ilerde durdum, ayaklarım geriye dönmüyordu. Uzaklarında donup kaldım, Zahid'le Balamir'e bakıyordum. Zahid'i boğazından yakalamıştı.

Ne yapacağımızı birlikte kararlaştırmışız gibi orman yolunda arkamızdan yetişip Afrika menekşesi dostumu yakalamıştı. Kalbim yerinden fırlıyordu. Zahid iki elinin arasında çırpınıyordu. Ağzında bir top yapıp dişlerinin arasından yere tükürdü yine.

Benden tarafa bakıp; *"Benden habersiz toz olabileceğinizi mi sandınız geri zekalılar? Bilmiyor muyum sizin dost olduğunuzu?" dedi.*

"Bırak gidelim!" gibi aptalca bir şey çıktı ağızımdan. Silahımı ona doğru kaldırdım. Daha nasıl kullanacağımı bile doğru düzgün öğretmeden göreve çıkarmışlardı. Tetiğe elim gitmiyordu. Bir anlık cesaretle bastığımdaysa da, düşen boş tetik ormanın sessizliğinde yankı yaptı. İşaret parmağımı tetiğin üzerinde art arda iki üç defa daha oynattım.

"Ne bok yediğinizi bilmiyorum mu sandın? Duymadım mı yaptığınız planları? Bu kulaklar her şeyi duyar. Yarım aklınızla nelere kalkışıyorsunuz öyle."

Benimle konuşurken Zahid'in boğazından tuttuğu elini bırakmıyordu. Diz çökerek Zahid'i de aşağıya çekti. Karşılık vermiyordu Zahid., gözümün içine bakıyordu. Tek eliyle boğazını sıkıyordu Balamir.

"Buraya gel! Gelmezsem öldürürüm bu yamyamı."

Zahid çırpınmaya başlamıştı. Hep bir yerden Lee'nin çıkıp, Balamir'i vuracağı anı bekledim. Sonra.

Gece karanlığında koşarak ağaçların arasına karıştım.

Zahid'i Balamir'le bırakıp arka ayakları kopuk bir kedi gibi sürüklenerek, dört günde Kama'ya kadar dişe dokunur bir şey yemeden içmeden, ne yapacağımı bilmeden devam ettim. Arazi boyunca hıçkırıklı leş ağıtıma bir hayli engel olamadım.

"Ödle herif! Korkak! Ödleğin tekisin sen Güven. Baban kadar korkaksın. Saçmalama, dönmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ikimizi de zaten öldürecekti. Siktir ordan!"

Kendini Nazi Selim diye tanıştıran bir sansar, neyse ki G8'im karşılığında beni Kometadası'na bırakmayı kabul etti. Tek bir soru dahi sormadı. Kama'da bir balıkçı limanından, sabaha karşı sandala bindim. Sandalla üç saat boyunca deniz mili gittik.

Adaya ulaşır ulaşmaz turistlerle dolu bir kahveciye oturdum, karnım hiç bu kadar acıkmamıştı, bir at sineği omzuma kondu. Uzun zamandır civarda uçan bir sineği görmemiştim dahi.

Buranın müdavimiymişim gibi, iki tane barbekü konsantresi söyledim, parasını ödeyemeyecektim lakin bir şeyler yemem gerekiyordu, çokça ekmek yanında. Masaya sabitlenmiş tablette haberleri kurcalamaya başladım. Ordunun sahip olduğu savaş mühimmatının sıralandığı sütunun yanında, Binbaşı Balamir'in fotoğrafını gördüm, kırmızı üzerine beyaz Canlı Yayın yazıyordu altında. Linke tıkladığımda bir video röportaj açıldı.

Efendim öncelikle sakıncası yoksa son dönemde hakkınızda çıkan iddialar üzerine konuşarak başlamak istiyorum malumunuz.

Evet, durmadan spekülasyon çıkarıyorlar, şu biohacking gibi bir şey. Yapay akıl yürütme falan. Kuşlar bile güler bunlara. Üzerimde deney yapıldığını iddia edenler var yahu, inanılacak gibi değil. Bu, hile hurda bizim milletimize yakışacak bir şey değil evvela. Evet diğer insanlardan farklıyım, güçlüyüm, zekiyim, iyi bir hafızaya sahibim, iyi koşabiliyorum, iyi görebiliyorum, duvarların arkasında ne dönüyor, arkasını duyabiliyorum. Ben çocukluğumdan beri bunun için eğitildim, bu kadar basit. Her zaman vatanım ve milletim için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Efendim peki patlamalar ve sonrası hakkındaki düşünceleriniz neler? Temizleme işleminin ordu tarafından üstlenildiğini açıkladınız. Bize ordu faaliyetlerinden biraz bahsedebilir misiniz? Neler oluyor şuan? Birlikteki nükleer silahların kazadan sonra çıkan karışıklıkta çalındığı konuşuluyor. Bununla ilgili bir açıklama yapacak mısınız?

Kahraman silah arkadaşlarımız her gün mücadeleye devam ediyorlar, durmadan bu konu üzerinde çalışılıyor. Hep beraber kalbimizle ve bütün gücümüzle vatanımıza hizmet ediyoruz. Küçük bir kazanın bütün faturasını zaferler kazanmış şanlı bir orduya yüklemek riyakârca, ahlaksızca, alçakça. Bir komplo dönüyor ortada bariz belli ve bu uğurda kaç askerimizi şehit verdik. Onların kemikleri sızlar, yapmayın. Ayrıca silahların çalındığı falan yok, dikkatle ulusumuzun güvenliği için muhafaza ediliyorlar.

Şehitlerden bahsetmişken önümdeki ekrana gelen mesajlar dikkatinizi özellikle son bir yılda şüpheli asker ölümlerinin 416'ya ulaştığına çekmek istiyor. Resmi rakamlar bunu yalanlıyor tabi ama..

Askeri bilgileri sızdıran şebeke üyesi iki casus, çıktığımız bir görevde beni de öldürmeye çalıştı bunlar, bunu söylüyor mu resmi rakamlar? Birinin kaçmasına mani oldum ama diğeri hem kendi arkadaşını vurdu hem de kaçmayı başardı. İkisini birden kendi ellerimle öldüremediğim için halkımıza mahcubum. Allah korudu, ciddi bir yara almadan kurtuldum. Geniş kapsamlı bir arama başlatıldı. O da en kısa zamanda yakalanıp, yüce adalete teslim edilecektir. Daha başka nelerle uğraşıyoruz inanın bir bilerseniz.

Biohacking yapılan laboratuvarlar olduğu, orada gerçekleşen kazalarda birçok askerlerin şişerek patladığı iddia ediliyor. Özür dilerim bunlar hep konuşulan şeyler, sormak zorundayım.

Siz bu... nasıl sorabilirsiniz böyle bir? Bu benim son uyarımdır, bakın çok açık ve net söylüyorum; kolay kazanılmadı bu topraklar. İki tane çapulcuya bırakmayacağız bu vatani. Sabrımızı zorla..

jjcccccbbzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz khh öhöö öhöü. Neyse, ne diyordum?

Efendim iyi misiniz? Anlayamadım.

Bu da benim son uyarımdır, kolay kazanılmadı bu topraklar. İki tane çapulcuya bırakmayacağız bu vatani. Sabrımızı jjcccccbbzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Peki efendim, son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mıdır?

Bu da benim son uyarımdır, kolay kazanılmadı bu topraklar. İki tane çapulcuya bırakmayacağız bu vatani. Sabrımı.

Efendim burada sonlandıralım dilerseniz.

Bu da benim son uyarımdır, kolay kazanılmadı bu topraklar. İki tane çapulcuya bırakmayacağız bu vatani. Sabrımızı zorlamasınlar.

ELİF VAROL ERGEN

bedenimi aynada gördüğümde ilk önce neyi görmüş olurum? ayna mıdır, yoksa beden mi önemli olan. yansıması mı bedenin yoksa ki bu basit bir fizik olayı. fakat fiziğin de birtakım alanlarla kesiştiği inkar edilmemeli. bedenim varsa o sahiden var mıdır? neden bir işlev yüklenir aynaya ve kırmadan onu, nasıl engel olabilirim bedenimin bir katman şeklinde üzerine yansımasına?

ve dikkat edilmelidir: ucubelik kalın kitaplarda övülmekten uzak olduğundan ipince bir sağanakta konuşulmayı hak ediyor. bazen matematik rasyonel olmaktan sıyrılma; kendine çizdiği patikada başkalaşımını sürdürme eğilimin- dedir. yani kırıldığına şahit olduğumuz bir bardağın kaç parça- ya ayrıldığını çözümlmek, matematiği kendi içinde sıkıştığı duvarlardan kurtararak biraz olsun gündeliğin geniş mecrasına sürükleyebilir. his burada kendine edindiği yeri sonuna kadar korur. sır gibi saklanan her şey, yasak olmaya yakınlık besler. başka alanlara girmek, hacimlere duyulan meraktan ileri gelir. kırılan bardağın onun işlevinden yararlanan kişiyle; ya da kişinin çıkarlarına alet ettiği bardakla kurduğu bağ, parçalanmış bardakla mı yoksa parçalanmanın kendisiyle mi son bulur. son bulur mu ya da? eğer öyleyse bir süreçten bahsetmek, bu sürecin, kişiyi ve bardağı ilgilendiren oldukça *slow-motion* bir öykü olduğunu belirtmek gerekir.

yazılmalıdır da ayrıca.

bense bedenimi bir enstrüman gibi kullanmak için üretilmiş (evet, üretilmiş) olabileceğim gibi, çok ürkünç organlarımla dokunabildiğim orglarda bayılıyorum melodik tatlar bırakmaya . aslında büyük çaresizlikler, problemin olmayışından ileri gelir. bundan dolayı cesetler kurutuldukları izbelerden çıkıp muazzam *zombilere* dönüşmelidirler. ortaya çıkış -nedendir bilmem- intikamla paralel gelişecek olayların önemli bir halkası gibi görünür. uyuşan kolları uzanmalıdır hiddetle. etsiz ayaklarından orta çaplı depremler fıskırmalıdır, yüz hatları belirgin arabalara soyunmalıdır derisini debriyaj ve hızla uzaklaşmanın verdiği garip telaş yayılmalıdır çürük, sarkık vücutlara. gaz dâhil tüm pedallara.

dirim, dinmelidir.

aklının bir hikaye kahramanına dönüşmesine şiir

karanlığı gözlerimi alan derinliğe indim/
adımı duvarına kazınmış hayvan figürlerinin arasında yokladım/
beni unutmuş olamazlardı/ yaşadım bu çağda
sonuçta deliliğin kapısı herkese açık/ gelen başka birine sorarım
sakince bekleyeceğim/ ama bir fil tepesinde gezinmek olsa şimdi
vardı o zamanlar/ ben de bu sefer filleri beklemeye başlarım/
elbette bu kendini bekleme savaşını hayvanlarla vereceğim/
ağaçları kale maymunları okçu diye kullanacağım/
hay hay/
bu akıl suyunda işemek yasak/
ama yüzmek de mi yasak?

bir muzaffer marşı düşünmeli/ o gün geldiğinde aklım ne çalacak
iki taşı birbirine çarpmaktan başka ne olur sanki bu mağarada
ama bu noktada/ denizle kıyıya çarpışıp yılmayan kayalara sorabilirim
ki boğulmasın akıl suda çarpışınca ruhla

üç taş mı kullansam/ yo böyle olmayacak
tüm kara parçaları birbirine girse çıksa
suya fısıldasam söylese/ dağlara çıksam esse
nasıl delirmesin bitmeyen bir savaşa bulaşınca
belki eskiden olduğu gibi suda uyurum
bir rüyadır biter.

İsmail Sertaç Yılmaz

Mykle Hansen

ABD'li yazar. Portland'da yaşıyor. Komedinin karanlık taraflarıyla okuyucuyu bombaladığı şok edici novellalarıyla tanınıyor. Türkçeye çevrilmiş iki kitabı bulunmaktadır: Çivisi Çıkmış Boklu Dünyanın Azgın Pompacıları, Altıkırkbeş Yayınları, çeviri: Tuğçe Yapıcı, 2012
İmdat! Ayı Beni Yiyor, Altıkırkbeş Yayınevi, çeviri: Tuğçe Yapıcı, 2016

**TNBBC, 2010 tarihli röportajı
çeviri: V?**

Yazmaya kaç yaşında başladın ve yazdığın ilk hikaye neydi?

4 ya da 5 yaşındaydım. Annemin Smith-Corona elektrikli daktiolasına gürültü çıkarmak için vuruyordum. Sanırım, her zaman bir şeyler yazıyordum. Lisede yazmak, sıkıcı derslerde yaptığım bir şeydi. İlk çalışmalarım çoğu; öğretmenlerimin uzuvlarını kesmek, onların beyinlerini parçalamak, kaynar suda haşlamak ve buna benzer şeylerdi... Ancak, şiirlerimden biri yerel bir edebiyat ödülü alıp, bana para verdiklerinde bu işi ciddiye almaya başladım.

Yaptığın en çılgınca yahut can sıkıcı meslek neydi?

Bir keresinde, Minnesota Üniversitene bağlı, Ev Ekonomisi Kolejinin başkanının resepsiyonisti olarak çalışmıştım. Gün boyu insanlar, pancar turşunun nasıl yapıldığını, çay kaşığı yemek kaşığı haline getirmeyi, kanalizasyon kanalları açmayı falan sorarlardı... Mantıklı bir cevap bulamazsam, rastgele birşeyler uyduruyordum. Zaten toplamda üç gün sürdü.

Yazma stilini beş kelimeyle anlatır mısın?

Güldüren anesteziyle ruhani diş hekimliği.

Seni bir yazar olarak en etkileyen şeyler nedir?

Bunu çok düşünmemeye çalışıyorum. Ama kendimi geliştirdiğim yıllarda Donald Barthelme'nin büyük bir etkisi olduğunu inkar etmiyorum.

Bugünlerde zanaat ve teknikten ziyade uygulama/oluşturma kısmına odaklanıyorum; motivasyonumu nasıl korurum, kendi çalışmalarımı dürüstçe nasıl eleştiririm, bezginlikten ve çamura batmaktan nasıl kaçabilirim, gücü nasıl toplayabilirim... Bu sebeple, güçlü çalışma etiğine sahip yazarlar tarafından etkileniyorum; Carlton Mellick III mesela, benim arkadaşlarımdan biridir ve bunlar hakkında bana çok şey öğretti. Portland'da Writer's Dojo isimli bir yer var, Yazarlardan Yazmak Üzerine Tavsiyeler isimli mükemmel bir kütüphanesi var, bu hususta bana çok ilham verici ve yardımcı olmuştur.

"İmdat! Ayı Beni Yiyor" nasıl ortaya çıktı?

Nicholas Baker'ın The Mezzanine isimli bir kitabını duydum. Yürüyen merdivenden inen bir adamın içsel monologları hakkındaydı. Yazar, okuyucuyu önemsiyordu.

Bunun tam tersini yapmanın çok eğlenceli olabileceğini farkettim: Bir ayı tarafından yaralanmış bir adamın monologlarını yazacaktım fakat okuyucunun bu herifle duygudaş olmasını, özdeşlik kurmasını ve sempatik bir düşünce oluşmasını engelleyecektim.

Bir hikayeye başladığınızda ondan bir roman çıkmasını ya da kısa öykü kısa öykü olarak kalmasını nasıl kararlaştırırsın?

Bence bu yazar ve okuyulardan ziyade yayıncıları alakadar eden sahte bir ayırım- hiç de önemli olmayan birşey. Mesela, novellalar... Ana akım yayınevleri, ince kitapların satmamasından korkuyorlardı. Öte yandan, elimde 16 sayfa olduğu için yayımlanamayacak bir çocuk kitabı var, bir çocuk kitabına göre çok uzun, kısaltmak da işe yaramıyor. Genelde kısa tutmayı tercih ederim ama bir öyküye müdahale edip gereğinden fazla uzun hale getirmek ya da kısaltmaktan da nefret ederim.

Kitaplarının basılma süreci nasıldı? Gelecekteki yazarlara bir kaç tavsiye vermek ister misin?

İlk kitabım, EYEHEART EVERYTHING, gecenin köründe Kinko's isimli fotokopicide basıldı, kendi kitabını kendi basmak genel olarak kötü bir fikir olarak görülür ama ben fanzin dünyasından geliyor. Bu kitabımı, kalın bir fanzin olarak görüyorum. Kitap hakkında güzel geri dönüşler aldım; arkadaşlarımdan, onların arkadaşlarından, onların da arkadaşlarından ve bir kaç tanımadığım insandan... İlk kitabım benim için bir çok kapıyı açtı.

Diğer iki kitabım Eraserhead Press adında küçük ama istekli bir yayınevi tarafından dijital baskıyla basıldı. Ana akım yayınevlerinin yaşlı bilgeleri de kitabı dijital basmanın kötü bir fikir olduğunu söylerler ama bizim için mükemmel oldu. Alın size tavsiye: profesyonellerin tavsiyelerini siktir edin.

Evin cayır cayır yansa ve kitaplığından sadece 5 kitabı kurtarman mümkün olsaydı, bu beş kitap hangileri olurdu?

Richard Brautigan'ın kitaplarını kurtarmaya çalışırdım- Amerikada Alabalık Avı, Kürtaj, Big Sur'un Güneyli Generali, Çimlerin İntikamı, Karpuz Şekerinde- çünkü bu beş kitabın hepsi, San Francisco'daki bir arkadaşımın ödünç aldığı, oldukça nadir bulunan birinci baskı kitaplar. Sonra San Francisco'ya gidip arkadaşımın kitaplarını geri veririm, biraz şarabını içerim, kanepesinde uyurum ve güzel bir tatil yaparım... Belki ondan borç olarak aldığım parayı da geri öderim.

Bir yazar ve okuyucu olarak e-kitaplar hakkında ne düşünüyorsun?

Müzik gurubuyla turnelere çıkan bir arkadaşım var, bu arkadaşım Kindle'a bayılıyor. Otobüste giderken okuyacak tonlarca şeyi var ama kitaplar için ekstra kargo yeri yok. Kidnle onun yaşamı için mükemmel. Ayrıca matbu konusunda da çok duygusal değilim, ortadan kalkacağını düşünüyorum.

Bununla birlikte, büyük yayıncılar, tekeller yaratmak için baya bir zorluyor ve bu herkes için kötü sonuçlar doğuracak. E-kitaplar açık bir formatta olmalı, açık marketlerde alınıp satılmalı ve tarafsız bir ağ ile ulaştırılmalı. Amazon'un Kindle'ı bu noktada sıçıyor ama henüz kimse bu dağıtım sorununu çözebilecek gibi görünmüyor. Bu nedenle Kindle, yayıncıları hâlâ korkutmaya devam ediyor. İşler iyiye doğru gitmeye başlayınca, bu mesele, şu an düşük olan satış rakamlarına yansiyacak.

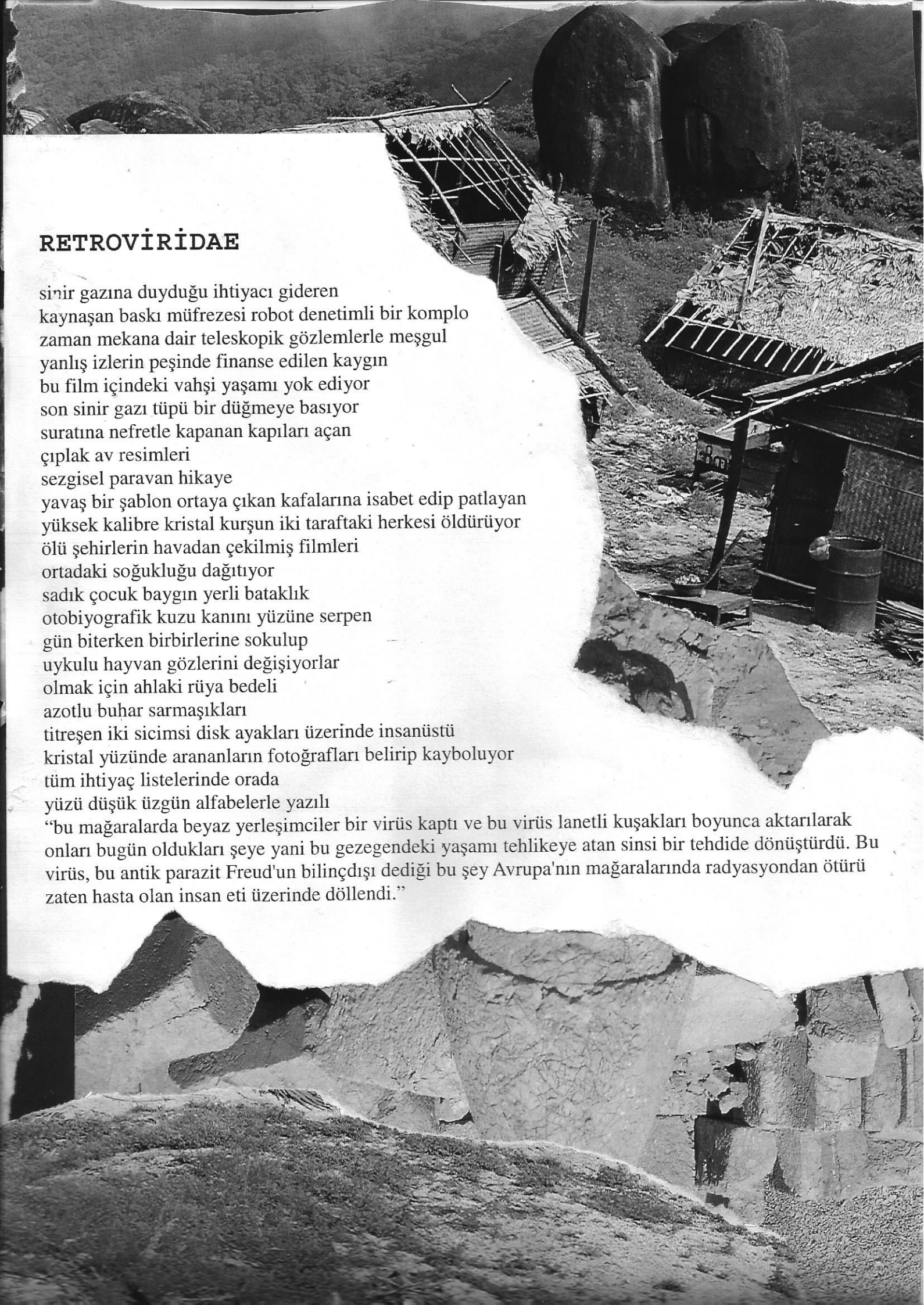
Bu röportajı okuyanlara hangi yazarları, romanları ve internet sitelerini önerirsiniz?

Şu kitaplara göz atınlar: Ölmeden Önce Okumanız Gereken 1001 Kitap, Ölmeden Önce İzlemeniz Gereken 1001 Film, Ölmeden Önce Dinlemeniz Gereken 1001 Albüm ve Ölmeden Önce Kışınıza Sokmanız Gereken 1001 Obj.

RETROVİRİDAE

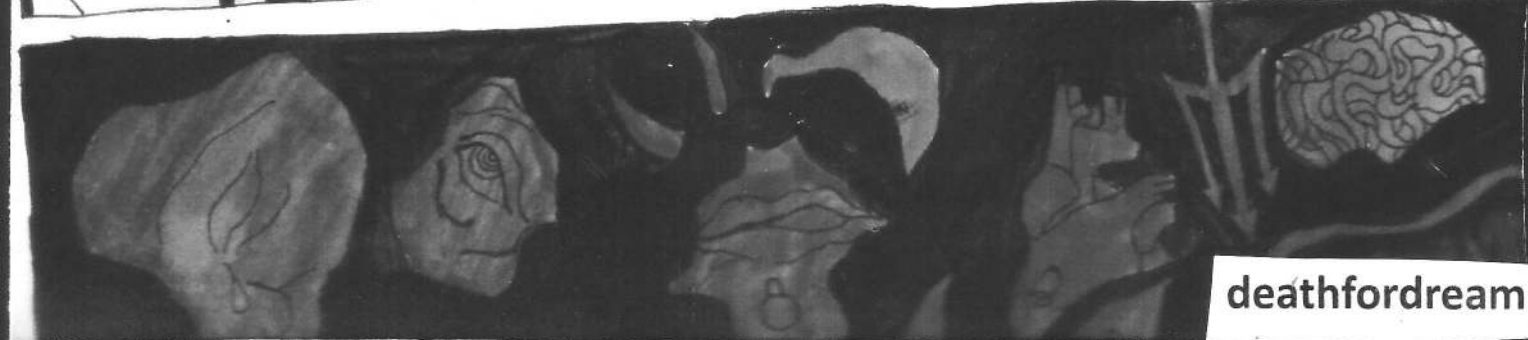
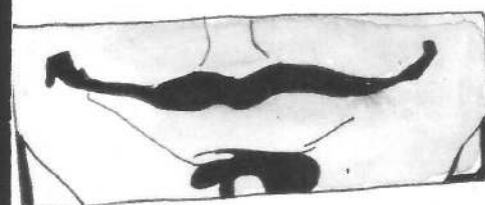
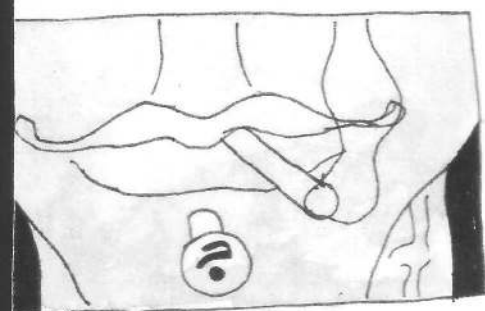
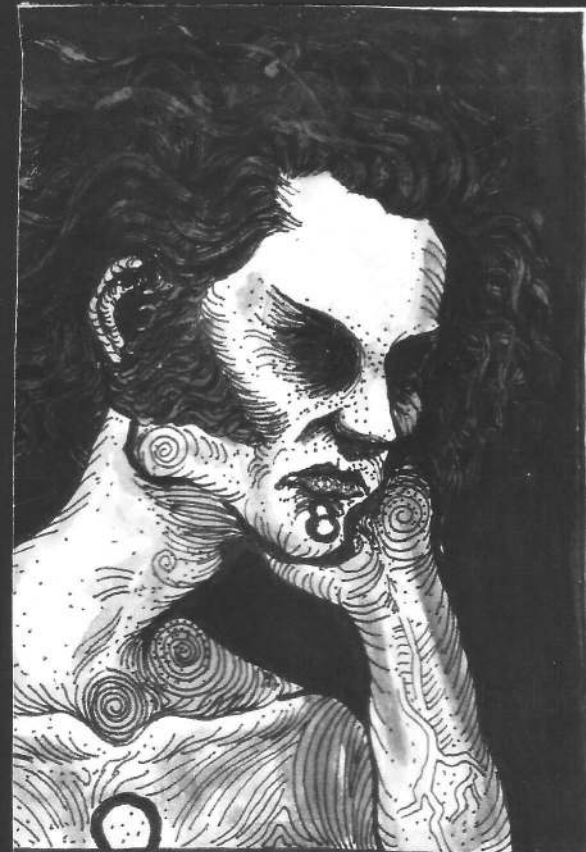
sinir gazına duyduğu ihtiyacı gideren
kaynaşan baskı müfrezesi robot denetimli bir komplo
zaman mekana dair teleskopik gözlemlerle meşgul
yanlış izlerin peşinde finanse edilen kaygın
bu film içindeki vahşi yaşamı yok ediyor
son sinir gazı tüpü bir düğmeye basıyor
suratına nefretle kapanan kapıları açan
çıplak av resimleri
sezgisel paravan hikaye
yavaş bir şablon ortaya çıkan kafalarına isabet edip patlayan
yüksek kalibre kristal kurşun iki taraftaki herkesi öldürüyor
ölü şehirlerin havadan çekilmiş filmleri
ortadaki soğukluğu dağıtıyor
sadık çocuk baygın yerli bataklık
otobiyografik kuzu kanını yüzüne serpen
gün biterken birbirlerine sokulup
uykulu hayvan gözlerini değiştiriyorlar
olmak için ahlaki rüya bedeli
azotlu buhar sarmaşıkları
titreşen iki sicimsi disk ayakları üzerinde insanüstü
kristal yüzünde arananların fotoğrafları belirip kayboluyor
tüm ihtiyaç listelerinde orada
yüzü düşük üzgün alfabelerle yazılı
“bu mağaralarda beyaz yerleşimciler bir virüs kaptı ve bu virüs lanetli kuşakları boyunca aktarılacak
onları bugün oldukları şeye yani bu gezegendeki yaşamı tehlikeye atan sinsi bir tehdide dönüştürdü. Bu
virüs, bu antik parazit Freud'un bilinçdışı dediği bu şey Avrupa'nın mağaralarında radyasyondan ötürü
zaten hasta olan insan eti üzerinde döllendi.”

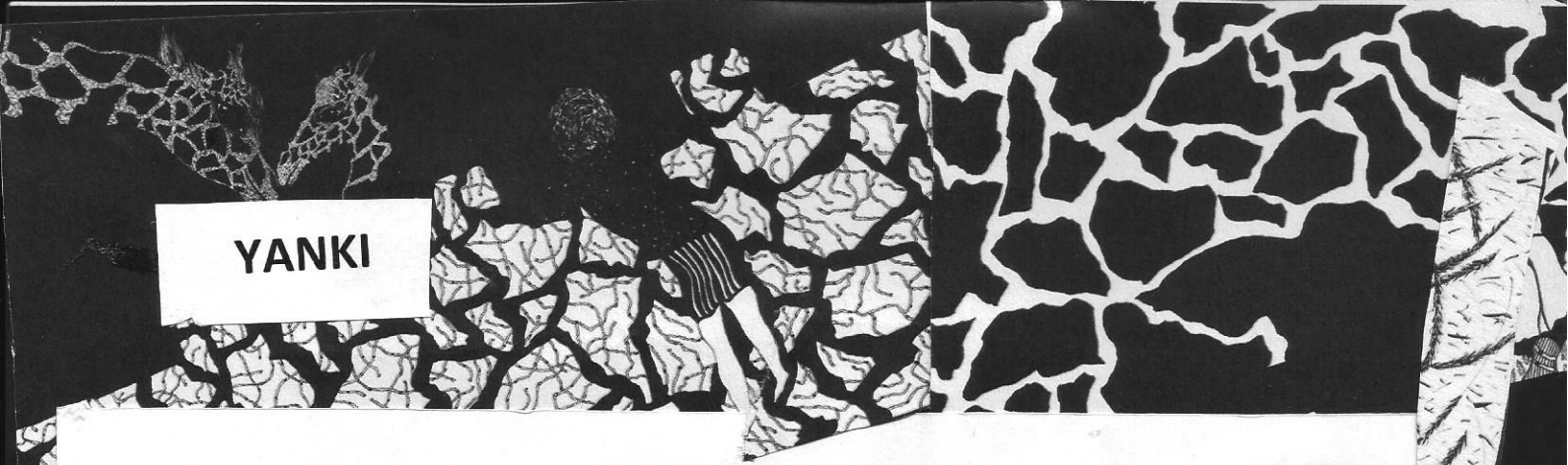

kendi virüsüne sadık çocuk
kuduz bir köpeğin ısırmak zorunda olması gibi
işkence eden fetheden köleleştiren
beyaz kör edici patlama
inkar eden beyaz sesi
ölümü hırıltılı kristal yağmuruna tutan
bir depresyon ve dehşet dalgası
yasak ölü tanrıların yaşayan tozunda
yeni kişilik eti içinde esnedi
yeni yüzünün silik hikayesi
ona ait olmanın kelimelerini tükürüyor
sadık çocuk eski yüzün bir battaniye gibi üzerinde
çarklarını döndüren prana
gezegen yüzeyine yayılacak esnekliğe ulaştı
“rüzgar ölüyor, sen ölüyorsun. Biz ölüyoruz.”
sinir uçlarına verilen elektrik kesilecek
yayılmanın kasılmasında donmuş
öbek öbek çöktüğünü görüyorum
defalarca çoğaltılan yansıma boğucu kabus vertigosu
sürekliliğini iletişim karakterine çevirebilecek
virüs yayılım yollarını kendi yaratır
birçok fotoğraf halihazırda
yazılı ya da teybe kaydedilmiş
başka bir dil sürekliliğine aktarım yapan
o şeyin gizlendiği alanda bir ilgisizlik yaratması gerekir
yaşlı ve kötü bulunduğu her yerdeki canlılık ve ışığı yok eden
her zamankinden daha müstehcen
sinsi böcek şeytanının gözünün içine baktı
ölüm reviri bir dünya yaratma kararlılığı
lektriğe tutulmuş rahat pürüzsüz bir akışkanlık
virüs kalıtsal daimi kromatik bir formül
protesto devreleri sonsuza dek kapanmış
baskıcı düşük istatistik
her dilde nötr partiyon radyoaktif tohum suretleri
bir sinapsis aşırı yüklenmesinden doğan kısa devre
kıvranarak ölen gözlerinde varlığa bakan
kara bir öfke vardı

İLKER ARTIRAN

YANKI

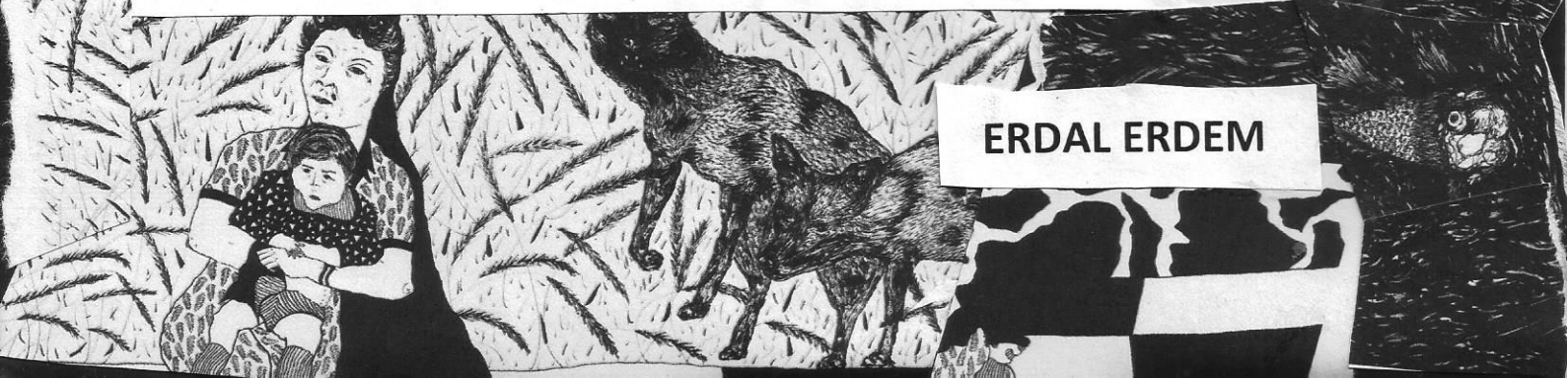
I.

siyahın anlık bir şey olmadığını anladı ve kutsal olan evden ayrıldı- genital haz mezarlık ağaçları, güneşin metal ışınları ve keskin siyah derili elsiz eldivenin bıraktığı iz, geriye kalan; yanılğı kuyusu, ateşin gözü, ilk su damlası ve saygının haksız hakimiyeti.

affedilmeyeceksin huzuru esirgeyen ve kötüyü bağışlayan İstanbul
affedilmeyeceksin sanatın ve siyasetin ve adaletin yüz karası
affedilmeyeceksin geceleri izinsiz şekilde ruhları köprü altlarında
yarı baygın olduğundan kolayca alınan ve öylece bırakılanlar için,
affedilmeyeceksin kalbi tümör olan 1453.

gece boyu odanın içine hapsolmuş duman ve yatağa uzanan
zihinleri yeni bir uzunluk ölçüsü, zihinleri yeni bir çağın başlangıcı
genç adam ve genç kadın üst üste ama üst üste ama üst üste
inkar ediyor kendini, uzaya bakarak.

ve kutsal bitkinin kurusu, geceyi gündüzün üzerine serpiyor hiç
ama hiç istisnasız gözünü dahi kırpmadan, korkutucu derecede
uyuşuyor girdiği perdesiz evlerde gençliğin berrak titanyumu
boyun eğmeyi reddet, kutsal terörü gör, annenin şartlarına uygun gömül
hafızanın kaybıyla birlikte inancın yok olmasını her yere boya.
şahsi olmayan ifadesiz zihnin boş berraklığıyla unutma uzay zamanda yaşar
ve sen hiçbir yerde.
telefonu kaldır ve seni mutlu eden bir eylemi ara çöl cinayet ya da ölüm
hepsi soyunmayı gerektirir sanrıya cesarete ya da tanrıya.

ERDAL ERDEM

YERLİ ve MİLLİ SÜPER-KAHRAMANDA BULUNMASI GEREK 10 ÖZELLİK LİSTVeKİST, NOKTA KOM

Telaşa mahal yok.

Allah bizim yanımızda. Biz, bize emanet edilen bu vatani korumakla mükellefiz. Bozguncu pislikler iğrenç emellerine yine ulaşamadılar. Hayat işte, bilirsiniz, keskin ve tuhaf acımasızlıklarla dolu bir zigzagdır. Böyle olduğunu türlü tecrübelerle öğrenmişsinizdir zaten, değil mi?

SİZİ TENZİH EDEREK SÖYLÜYORUM- lakin o kansız adiler, o hatalı puştlar, kutsal medeniyetimizin düşmanları... Ah o pisliklerin yüz hallerini bir görebilseydim. O morarmış suratlarını, *hatayı nerde yaptık* bakışlarını bir görebilseydim... Birbirlerini suçlama konusunda kıran kırana büyük bir yarışa girdiklerini görebilmek için -inanın ki- çok şeyler feda edebilirdim.

Kendimle ne kadar gurur duysam az. Bundan haberiniz olduğunu sanmıyorum ama; altı, yok yok, yedi kere HAYATINIZI KURTARDIM.

Evet, ben yaptım. Biliyorum, haklısınız, uzaktan bakınca pek de süperkahraman gibi görünmüyorum. Ne zaman aynalarla yüzleşirsem, bu konuya dair farkındalığım arşa çıkıyor.

Yapılacaklar Listesi - 9: Biraz klas görünmelisin. Süperkahraman kostümüne bu ay içinde karar ver. Siyah takım- cık olmaz, çok klasik. Armalı bere? Bu da olmaz - Rize'li balıkçılara benziyorsun... Kapşonlu bir şey? Fena durmuyor gibi. Üzerine düşün!

Benim adım Zorbey- yirmibeş yaşında, yirmibeş milyon can kurtarmış gizli bir süperkahramanım- ayıptır söylemesi. Neden böyle derler hiç bir fikrim yok: Bunu söylemenin neresi ayıp?

Yapılacaklar Listesi - 10: Kel Memedof'la görüştüğünde bu durumdan bahset. Bilinmek istiyorum. Tanınmak istiyorum. Sevmek istiyorum. Saygı görürsem, akşamları televizyon programlarına çıkıp hepinizin yerli ve milli süperkahramanı olursam motivasyonum artar. Süperkahramanların motivasyonunu yüksek tutmak, bizi verimli çalışmaya teşvik etmek ve başarıları ödüllendirmek devletin asli görevlerinden biri olmalıdır.

Düşmanı titreceğimin sinyalini veren telefonum titriyor.

1 yeni kısa mesaj alındı: Yeni görev.

Şeflerimle SMS yoluyla irtibat kuruyorum. Buluşma zamanı ve yerinin yazılı olduğu mesajı ezberledikten sonra mesajı siliyorum. Bizim meslekte tedbir en mühim şeydir.

Kırmızıbeyaz nevresimli yatağıma uzanıp son görevimdeki olağanüstü performansımı anımsamaya başlıyorum. Galiba sapımdan deha fışkırıyor. Düşmanın çaresizliğini gözümün önüne getirip sapıkça bir zevk alıyorum. Sonra ansızın sırtıtmaya, kahrkaha atmaya ve vahşi bir gülme krizine kapılıyorum. Bazen böyle tuhafıklar yaptığım görülür.

Buluşma saatimize daha çok var. Hâlâ, buram buram kahraman kokan küçük çatı katımdayım. Bilgisayarımı açıp sumo güreşi maçlarına bir iki bahis yapmak, bana vakit geçirmek için mantıklı bir tercih gibi geliyor. Oynadığım iki sumotiri de ilk üç saniyede mağlup oluyorlar. 20 liram çöpe gidiyor.

Yapılacaklar Listesi - 11: Şeflerle görüştüğünde para durumundan bahset. Ne zaman bana maaş bağlanacak?

Kendime bir kahve yapıp balkona çıkıyorum. Hava Haziran'a göre biraz serin. Göz kamaştırıcı yıldızlar ve yakın yörüngedeki büyük uydular yukarıda küçük titrete noktalar oluşturuyor. Hangilerinin yıldız, hangilerinin uydu olduğunu seçmek zor. Usturuplu bir şamata gibi görünüyorlar.

Vakit geldi.

Ceketimi giyip, odadan çıkıyorum.

Alt koltuktaki kanepede, boylu boyunca devrilmiş, bir buçuk litrelik dandik şaraba karşı verdiği mücadeleyi kaybetmiş olan annem, hırıltıyla karışık bir ince bir horlama sesi çıkartıyor. Ona hiç bulaşmamalıyım. O yüzden merdivenleri es geçip banyoya giriyorum. Banyo penceresinden iki büklüm şekilde kendimi bahçeye atıp sokağa çıkıyorum.

Sokak bıraktığım gibi- güvende.

Topal ve sağ gözü şehla bakan bakallımız Ruhi abi için dükkanı kapatma vakti. Sattığı cipslerini koyduğu - ismini bilmediğim- büyük metal şeyi zar zor sürüyerek dükkanın içine sokmaya çalışıyor. Hemen yanında bitiverip yardım ediyorum. Düşünüyorum da, bu süperkahramanlık meselesi, karakterimi baya bir değiştirdi. Büyük çaplı kahramanlıklardan ziyade böyle ufak tefek yardımlarda da bulunuyorum. Herkese bir el atıyorum. Sanki, kimliğim gereği bunu yapmak zorundaymışım gibi.

"Sağol Zorbey" diyor Ruhi abi. Akabinde derin derin soluyarak kasanın arkasındaki yerine geçiyor. "Hayrola bu saatte?"

"Hiç" diyorum, "Arkadaşlarımla buluşacağım... Benim sigaradan versene"

Hâlâ, doğduğum evde yaşıyor olduğum gerçeğinden şiddetle tiksiniyorum. Boynuma kadar çamura saplandım. Saplandılar.

Ruhi Abi, yanlış hatırlamıyorsam, ben on yaşımdayken bu dükkanı açtı. Ben onun sıradan hayatının şahitlerinden biriyim. Evlendiğine, çocuklarının doğduğuna, her allahın günü bu dükkana geldiğine, sigorta pirimlerini yıllarca hesapladığına, çocuklarının dükkanı emanet edecek yaşa kadar büyüttüğüne, köyünden aldığı arsayı bire bin katıp çevresine anlattığına ve en önemlisi; hayatın özünü kaçırdığına, İSTEMEYEREK tanık olan sıradan bir şahitim. Elimdekine bakar mısınız allahaşkına! Bana düşeni kabullenmek istemiyorum: Ruhi abi. Peh. Kahrolası vasat. Benim için hiç de ufuk açıcı biri değil.

"Müzeyyen abla yok mu?" diye soruyor bana. Bakışlarından şüphe akıyor.

"Teyzemlere gitti. Geceyarısı gibi dönecek" diye cevaplıyorum. Sigarayı cebime attuktan sonra ahşap müzesi kıvamında sayılabilecek -kasvetli- dükkanından hızlı adımlarla çıkıyorum.

Yapılacaklar listesi – 12: Annenle ayrılmanın zamanı geldi. Artık 25 yaşındasın. Annesiyle yaşayan bir süperkahraman olur mu hiç? Bu semt, bu insanlar, Ruhi abi ve diğerleri benim seçimim değildi. Geminin dümenine geçmèm gerek. Bir alan istiyorum -sadece bana ait olan. BUNALDIM

Üç durak metro yolculuğundan sonra Kırık Çatal isimli bir esnaf lokantasının önündeyim. Mesajda yazan buluşma noktamız burası. Şeflerimle buluştuğumuz noktalar gitgide tuhaflaşıyor, mesela geçen hafta sabaha karşı bir camii inşaatında buluştuğumuzda soğuktan götüm buz kesilmişti, en azından bu sefer dört duvar içinde olacağımızı bilmek, az da olsa beni rahatlatıyor.

Vitrin camının üzerinde "1980'den bugünlere..." yazısını görüyorum - ve tahmin edebileceğiniz üzere lokantanın logosu olarak da kırık bir çatal çizimi var. Dükkan camından nasıl görüldüğümü son bir kez kontrol edip içeriye dalıyorum. Memedof ve Hulusi ortalıkta yok. Duvardaki plazma ekranda, suratı kertenkeleye benzeyen bir fantezi müzik şarkıcısının klibi dönüyor. Televizyonun altında ise suratı vaşağa benzeyen komi kız masayı silerken, ekrandaki kertenkeleye bakarak şarkıyı mırıldanıyor ve tempo tutuyor. Bordo önlüklü komi kızla gözgöze geliyoruz. Sanki bu kız ne için burda olduğumu biliyor gibi... Eliyle sağ

taftaki kapıyı işaret ediyor. "Personel harici giremez" yazılı kapıdan giriyorum. Evet, buradalar. Memedof ters oturduğu sandalyeden kalkarak, gayet içten biçimde beni karşılıyor. Sarılıyoruz.

"Hoşgeldin aslanım"

Hulusi, elindeki kocaman ekranlı telefona bakarak, her zamanki ciddiyetiyle brifinge başlıyor.

"Zorbey, bu sefer vaziyet ciddi koçum..." diyor ve elindeki telefonu bana doğru uzatıyor. Meraklı gözlerimle telefona bakıyorum. Ekranda bir video oynuyor; hareket eden, titreşen küçük bir cisim var. Bu ne idüğü belirsiz şey ikiye bölünüyor, bir kaç saniye daha geçiyor ve titreşen şeyler tekrar ikiye bölünüyor, sonra bir kere daha, bir kere daha, bir kere daha... Manyak gibi çoğalıyorlar.

Hulusi, videoyu durdurduktan sonra, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Aval aval yüzlerine bakıyorum. Memedof, Hulusi'nin elinden telefonu alıyor. Elini kel kafasında gezdiriyor, alnını avuçluyor ve orayı yavaş yavaş kaşıyor. Bu hareketin anlamını biliyorum: SORUNUMUZ BÜYÜK.

"Şerefini siktiğimin teröristleri yine rahat durmuyorlar Zorbey. İçerideki muhbirimizden haber geldi, biyolojik bir saldırı hazırlığı içerisinde. O gördüğün şey... gizli yeraltı laboratuvarında geliştirdikleri mikroskobik bir organizma... Vücuda girer girmez iki dakika içinde omurilikte tümör oluşturuyor... Beş dakika içinde mikrobiyoloji kapalı kişinin omurilik sinirleri zarar görüyor ve ani bir felç geçiyor... Zorbey, bu mikrop; suda, havada, uzay boşluğunda, kaynar suda, buzda, aklına gelebilecek her yerde hayatta kalabiliyor. Yakın zamanda şebeke suyuna katacakları bu felaket ile bütün yurttaşlarımızı; felçli, yürüyemez hale getirecekler... İnsanlar yerlere yığılacaklar Zorbey, hayal edebiliyor musun, yerlerde sürünecekler... Düşünsene milyonlarca yurttaşımız.... E tabi böyle bir kaos olunca, orospu çocukları bütün kenti zapt edecekler"

"Hayır edemeyecekler!"

"Aslanım Zorbey... Aferin sana. Sen varken asla böyle bir şey olmayacağını hepimiz biliyoruz."

Hulusi, elindeki cep telefonundan küçük bir kağıt çıktısı alıp bana veriyor. Teknolojinin bu denli geliştiğine şaşıyorum. Avcumun yarısı büyüklüğündeki kağıda baktığımda, Haydarpaşa Limanı'nda bir adres yazdığını görüyorum. Monokopterim olsa bile en az bir saatlik mesafe.

"Yazılan yere gideceksin Zorbey. Teröristler teslimat için burayı seçmişler. Konser gibi bir şeyler olacak, iğrenç çapulcuların kafa siken eğlenceleri işte... Kalabalık olacağı için; orada dikkat çekip deşifre olmayacaklarını düşünüyorlar. Kağıdın arkasına bak... Hah, işte o gördüğün meymenetsiz herif... Hedefimiz o. Bir şekilde, teröristin yanındaki çantayı ele geçirmen gerekiyor. Allah korusun; çantasını kontakta olduğu diğer teröriste verirse, yarın bu topraklarda yaşayan herkes, yarın su içen, düş alan ya da elini yüzünü yıkayan herkes... benim karım, senin annen, Hulusi'nin çocukları- sevdiğin herkes, tekerlekli sandalyeye mahkum olacak"

Bir anda ukalalığım tutuyor: "Neden polisler operasyon yapmıyor? Teröristin tipi belli, cismi belli" diye soruyorum. İtici görüldüğüme eminim.

Hulusi ve Memedof birbirlerine bakıyorlar. Galiba, Memedof'u biraz sinirlendirmiş olmalıyım ki yüz ifadesi ve iğneleyici konuşmasından bu durum rahatça anlaşılabilir.

"İyi diňle küçük dostum. Öncelikle, mükemmel parlak fikrin için teşekkürler. Ama bırak da, bu meseleleri, on bin beş yüz kırk sekiz çalışanlı ve yüz yirmi yıllık geçmişli Teşkilat tartışsın değil mi? Bu bizim aklımıza hiç gelmedi mi sanıyorsun? Teşkilat da takip altında aslanım. Asla hafife almaman gereken şeylerden biri de; teröristlerin karşı istihbaratıdır. Emniyet'ten Haydarpaşa'ya doğru bir hareketlilik sezerlerse anında

buluşmayı iptal ederler. "

"Y-yok öyle şey etmek istemedim, aklıma geldi birden"

"Başka bir önerin ve parlak fikrin yoksa toplantıyı burda bitirelim" diyor Memedof.

"Aslında, yanlış anlamazsınız, bir iki mazuratım olacaktı" diye lafa giriyorum. Ben bunu der demez, lokantaya ilk girişimde gördüğüm o komi kız, bulunduğumuz bulaşıkhaneye giriyor. Laf ağzımda kalıyor ve susuyorum. Demiştım ya, bizim meslekte tedbir mühimdir. Saçları iki taraftan örgülü kız, elindeki kirli tabakları fayansa bırakıyor, bize tedirgin bakışlarını attıktan sonra bulaşıkhaneden çıkıyor ve gizli toplantımıza devam etmemize müsade ediyor.

"Şeyi diyecektim" diye devam ediyorum, "Bu operasyondan sonra, gizli departmanda değil de...direk ofise geçsem, orda çalışsam olmaz mı? Belki bana bir maaş bağlanır. Hâlâ annemden para alıyorum. Bu miktar da ancak; operasyonlara gelirken yol masrafını karşılıyor. Annemden ayrılıp ayrı bir eve çıksam verimli çalışmam açısından mükemmel olur çünkü annem geceleri dışarı çıkmamda problem yaratıyor, benim üzerime baya bir düşkündür... Hatta bunaltıcı bir seviyede"

Köşeye not edin: Benim en büyük sorunlarımdan biri de dürüstlüktür.

"Bu konuda bir şeyler ayarlayabiliriz. Yarını bekle" diyor Hulusi. Elime ufak kağıtlarından birini daha sıkıştırıyor. "Çantayı alınca bu adreste benimle buluş"

OKURA BÜYÜK KIYAK: ÖYKÜ ARASI

KAHVE SUYU KOY, ÇİŞE GİT, YARIN İŞE GİTMEK İÇİN PERSONEL MÜDÜRÜNE SÖYLENECEK
MÜNASİP BİR YALAN DÜŞÜN.

Kadıköy vapuru.

Vapurun kış tarafı- manzaranın sote yerindeyim. Saplantılıyım. Karşıya varınca düşmanı nasıl avlayacağımın- yirmi sekiz farklı sahnede- hayalini kuruyorum. Gitgide küçülen Karaköy, meleksi bir çekicilikle bana göz kırptıyor. Manzaranın tadını çıkaran az insan var. Sol tarafımda yere bağdaş kurmuş oturan 3 gencin keyfi yerinde. İki kız bir oğlan, ellerindeki biraları yudumlayarak sohbet ediyolar. Kapı açılıyor, sağ tarafıma geçen bir herif, sigara içilmez tabelasının altında sigarasını yakıyor.

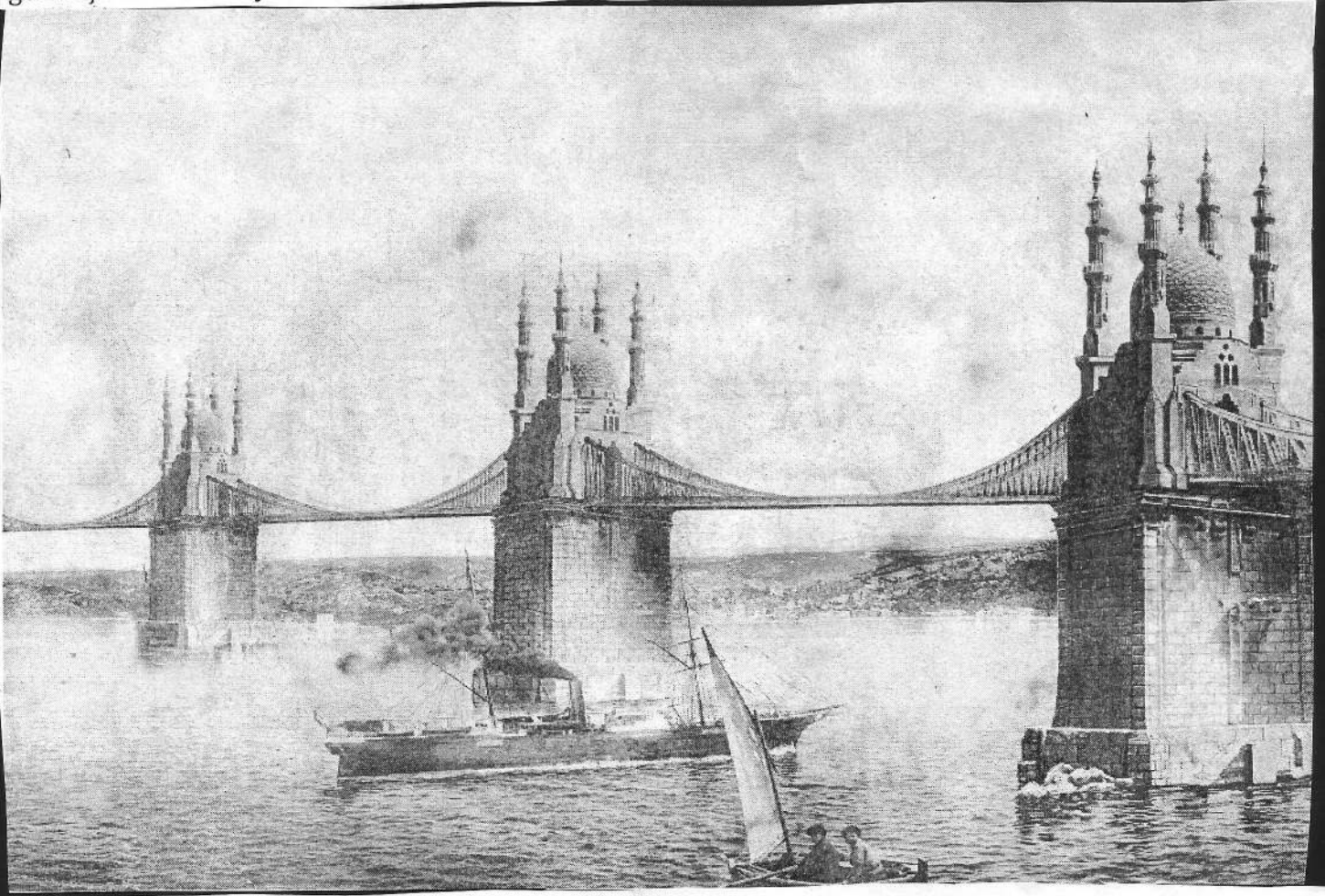
Köşeye not edin: Gece 11 vapurunda yasaklar yalnızca kağıt-ve tabelalar- üstündedir.

Sigarasını yakan herif, sağdaki genç grubu dikizlemeye koyuluyor. Gözlerindeki şehveti görmeniz lazım; bira içen iki sıska kıza ve onların sıska kışlarına dakikalarca davar gibi bakıyor. Heyecanlıyor. Sigarasını bitirdikten sonra grubun yanına gidip bir iki şey diyor. Aramızda mesafe olduğu ne için ne dediğini anlamıyorum lakin bana sorasınız; tanışmak için saçmasapan şakalar yaptığından eminim. Genç grup nazik bir dille siktiri çekiyor. Herifi başlarından sepetliyorlar.

Reddedilmiş abazayla vapurun tuvalet sırasında karşılaşıyorum. Bir görevliyi kolundan tutmuş: "Dışarıda

alkol alıyor kardeşim, yasak değil mi?" diye carlıyor. "Müslüman memleketi burası, ne o öyle, ailelerin çocukların içinde..."

Rıhtımdan Haydarpaşa'ya yürümem on dakika sürüyor. Liman tarafına geçiyorum. İlerdeki konteynrlardan gelen ışıkları farkediyorum- sanırım kağıtta yazan yer burası olmalı.

Curcunaya yaklaştırmaya çalışırken önüme çekilmiş bir bant ve gişeyle karşılaşıyorum.: "Hoşgeldiniz. Biletinizin referans numarası?" Cebimdeki son parayla bilet alıyorum. Eve nasıl geri döneceğime dair bir fikrim yok. Yani, bilirsiniz; mevzubahis vatansa...

Koluma bir mühür bir basıyorlar. İçeri giriyorum. Köşegen gibi tam ortada birleşen sekiz tane konteynr; konserin düzenleneceği alan. Tam keşim noktalarına geniş bir sahne kurulmuş. Her tarafa yerleştirilmiş rengarenk led aydınlatmalar başımı döndürüyor. Tuhaf bir kalabalık; kitlesel bir karaktersizlik söz konusu. Cicili bicili orta sınıf çocukları, ellerindeki votka enerjiler, kafalarında güneş gözlükleri ve ağızlarında cak cak çiğnedikleri sakızlarla konteynrlar içinde raks ediyorlar. Çirkinliğin uç noktasını keşfe çıkıyorum.

Barda oturmaya karar veriyorum; çünkü bu leş müzik tüm hücrelerime kadar rahatsızlık pompalıyor.

Yanımdaki bira yudumlayan çocuğa dikkat kesiliyorum. Sıradışı spastik bir tipi var. Ulan diyorum kendi kendime: Ben bu çocuğu nereden tanıyorum? Oğlum hassiktir ya! Bu çocuk kağıtta eşgali olan terörsit. Hızlıca götcebimden Hulusi'nin bana verdiği kağıdı çıkarıp çocuğun robot resmini kontrol ediyorum. Evet sırtındaki çantayla bu o: Benim hedefim, büyükbaş avım, başına gelecek felaketten bihaber saftiriğim, bana terfiyi aralayacak esmer kapım.

Terörist, onunla ilgilenmemden şüpheleniyor sanırım: "Pardon, tanıştırıyor muyuz?"

"Bilmiyorum. Tanıştık mı emin değilim ama siman bir yerden tanıdık geliyor sanki"

Hedef, tekrar önüne dönüp akıllı telefonuna gömülüyor. "Belki geçen haftadandır" diyor yüzüne bakmadan.

"Geçen hafta?" diye soruyorum. "Burada çalmıştım. Bozkırın Keferesi konserinin ön grubuyduk"

"Eveeeeet" diyorum şaşırmış gibi yaparak. Ve teröristle samimileşmek için onu pohpohluyorum. "Şimdi anımsadım. Performansın mükemmeldi"

Zavallı terörist diye geçiriyorum içimden. Kullanışlı aptallar listesinin demirbaşı olmalı.

"Bir bira içsene" diye bir teklif sunuyor.

Köşeye not edin: Birini boş boş övmek, geleceğe mantıklı bir yatırım olabilir.

"Doktorum alkolü yasakladı."

"Boşver doktorları. Halt etmiş onlar" diyor. "Bira alkol sayılmaz"

Kısa bir sessizlikten sonra- sanırım züğürt olduğumu anladığı için- barmen kıza doğru, sağ elinin baş parmağını ağzına götürerek temsili içme hareketi yapıyor. Önüme bir bira konuluyor. Düşünüyorum da kaç zaman oldu? Bir yıl? İki yıl? Bilmiyorum. Bu asidik ekşi tad damağımla buluşunca sanki yıllardır görmediğim yakın bir arkadaşımı görmüş gibi tuhaf bir heyecana kapılıyorum. Gözlerim kısılıyor. Çocuğu biraz daha övüyorum. Naif bir tebessümle beni dinliyor. Hoşuna gittiğinden eminim ama kafasını telefonundan kaldırıp cevap verme tenezzülünü göstermiyor.

"Fazla konuşkan biri değilsin" diyorum.

"İnsanları sohbet edecek değerde bulmuyorum" diyor. Ben bu ağzı biliyorum; kesinlikle, ideolojik eğitimden geçmiş birine ait söylemler bunlar. Salak. Düpedüz kendini deşifre ediyor.

Köşeye not edin: Bu herif örgüt üyesi.

"E madem, âdet yerini bulsun diye sorayım, sen ne iş yaparsın?" diyor ve ekliyor: "ama dediğim gibi cevabınla pek ilgilenmiyorum, büyük ihtimale yirmi dakikaya falan da unuturum zaten"

"Yakın süre içinde memur olacağım"

"KPSS filan mı?" diye soruyor.

"Ona benzer bir şey"

Görünüşe göre iyi durumdayım.. Avım hemen 30 santimetre yanımda, savunmasız ve çakırkeyif. İçtikçe sarhoş oluyor. Lakin şöyle bir sorunum var; herif, ne zaman tuvalete gitse çantasını da yanında götürüyor. Bir punduna getirip sırt çantasını kapmak için planlar kuruyorum- aklıma hiç bir bok gelmiyor. Şeflerimi mi arasam diye düşünüyorum. OLMAZ. Terfiyi riske atarım. En önemli sınavımda kopya çekmemeliyim.

İnsanları konuşmaya değer bulmayan kolpa ve züppe teröristimiz, biraları kafasına diktikçe çekilmez bir gevezeye dönüşüyor. Konudan konuya atlıyor. Ağzı-adeta son model bir- lazer tabancası gibi. Bana, eski sevgilisiyle aynı karede olduğu bir fotoğrafını gösterip uzun uzun kafa ütülüyor. Tanımadığım kızcağıza hak veriyorum- bu lavukla bir saat vakit geçirmek bile işkence.

"Off....Egesu, İstanbul gibi bir kadındı, biliyor musun? Hani gece yarısı Yeşilköy'e uçakla inerken, aşağı

ÖYKÜ ARASI

EN YAKIN DİLEK AĞACI DALINA ASMAK İÇİN TOPLUMSAL İFİAL UYANDIRABİLECEK ŞEYLERİ
LİSTELE, KAHVE İÇTİĞİN BARDAĞI MUTFAĞA GÖTÜR, ŞİRKETİN WHATSAPP GRUBUNDA
PERSONEL MÜDÜRÜNE SÖV.

Minareler görüyorum. Sis belirsizliği içinde yükselip kilometreler boyunca arşı delen. Düşmana korku salan. Bana gerçeği sunan. Bayraklar görüyorum. Bir kaç tane de parmak görüyorum. Bulanık.

Gösterilen benim.

Boğuk sesler.

Herkesin ve her şeyin güvende olmasını istemiştım - bu şaaşalı gösteride.

Konuşulan benim.

"...gelecek istasyon Yenikapı...Yenikapı is the interchange station to"

"...yı misin iyi misin? Hey bana bak! Bana bak! Eylül, yanında su var mı?"

"Şurada oturuyordu yaa çocuk...Pat diye bayıldı."

"Açılın! Açılın biraz! Hava alsın. Ben hemşireyim."

Kusmak istiyorum. Nehirleri dolduracak kadar kusabilirim ve kusmuğumun akışı uğruna ölebilirim-cidden. Derdim var.

Gözümü hafifçe araladığımda beni kurtarmaya isteklilerden oluşmuş bir çemberi görüyorum; mesaiye erkenden gidenler, türbanlı kadınlar, yüzünden uyku mahmurluğu okunan liseliler, turistler... Ve o çemberin dış çeperindeki bir çifti gözüm geçmişlerden ısıyor. Fakültendi sanırım. Ciklet aşığı kızla etüt salonunda sabahlara kadar ders çalışan dörtgöz çocuk, sıkıcı bahar şenliğinde başlayan ilişki ve çocuğun askerliğinde sonra atılan imzalar... Beni tanırlar mı? Uzak ihtimal. Dörtgöz'ün saçları kenarlardan seyrelmiş, cikletçi kız da; ya göbek yapmış ya da hamile... Ben mi? Hâlâ yerdeyim.

Süperkahraman olmadan önceki eski hayatım tekdüze bir skeç gibiydi. Korkusuzca risk alıp, dikenli çitlerden atlamıştım. Herkesle irtibatımı koparmıştım.

Köşeye not edin: Hatalı ittifakları sürdürmenin hiç bir anlamı ve faydası yoktur.

"Oaaa, Tatlış, baksana bu şey değil miydi yaa , hatırladın mı, okuldan?"

"Bu çocuğu tanıyor musunuz? Ailesine falan ulaşabilir miyiz?"

"Sara krizi bu... Ağzına bir şey koyun...Dilini ısırmasın"

"...sayın yolcularımız Kazlıçeşme bu yöndeki son istasyonumuzdur..."

İnsanlara bir şeyler sormak istiyorum ama sorularımı anlayabileceklerinden emin değilim. Vagon çürümüş ağaç gövdesi gibi kokuyor. İnsanların kolundan tutarak ayağa kalkabiliyorum. Ayran iç, otur şuraya, ambulans çağıralım mı, arayacağımız kimsen var mı, dinlen dinlen hareket etme ve buna benzer tavsiyeleri reddediyorum, sürüyü reddediyorum.

Ölümü reddediyorum.

Çocukluğumdan beri bu kadar ilgi odağı olmadığımın eminim. Hıyarağasının teki kolumdan tutup beni engelliyor. Kendimi yedniden insan çemberinin içersinde buluyorum. Sanki insan kurban edilecek bir ayinin gerçekleştiği bir tapınakta gibiyim. Anlayamıyorum.

İki kelime özetleyebilir bu durumu: Saçma ve dehşet.

"Dosyanı okudum"

"Etkilendiğinizi umuyorum"

Yeni departman.

Yeni yüzler.

Yeni şefim- nedense biraz gergin. Yüzündeki kırışıklar ve ciddi takım elbisesiyle kaba bir kuklayı andırıyor. Dürüst olmak gerekirse, Memedof ve Hulusi'yi tercih ederim.

"Her şeyi anladım da, çocuğu niye öldürdün?"

"Ölmüş mü?" diye soruyorum, kaşlarım kalkıyor ve ona doğru şaşkaloz bir vaziyette bakmamı garipsiyor.

"Yoğun bakımda, ama doktorlar bugünü çıkaramaz diyorlar. Hayrola, biraz üzgün görünüyorsun?"

"Hayır şefim" diyorum, "Görevimi layıkıyla ve büyük bir soğukkanlılık yerine getirdiği düşünüyorum. Terörist, çantasını iyi koruyordu. Fiziki müdahale etmekten başka şansım kalmamıştı. Öldürme kastıyla hareket etmedim, operasyon neticesinde sağ olarak ele geçirilip sorgulanması, soruşturma açısından daha faydalı sonuçlar çıkartabilirdi. Ve biliyor musunuz; ilk defa katıldığım bir operasyon sırasında böyle bir vaka gerçekleşti. Ama şefim, sorunuza gelecek olursam, yok, ı-ıh, teröristin ölmesiyle ilgili vicdani bir problemim yok."

İki kelime özetleyebilir bu diyalogu: Acayip ve şüphe.

Tekinsiz bir koridordan geçip bahçeye çıkıyorum. Yanımda teşkilattan biriyle, lüks sayılamayacak bir arabaya biniyoruz. Şöför koltuğunun sağ tarafında biri daha var. Otuzdan büyük.

"Bu yeni gelen Başkomiser var ya... amına koyim, herifin pısrıklığı yüzünden bütün işleri bize ittiriyorlar... Keriz yazıyor alnımızda"

"Napsın abi adam? Şubede kimse yok ki"

"Ne mi yapsın? Öyle herkese istediği tarihte yıllık izin verirse şubede kimse kalmaz tabi. Her izin isteyene eyvallah diyeceksin kardeşim. Torpilli zaten o haa; ben sana söyleyeyim...29 yaşında büro amiri olur mu? Bak, görüyorsun di mi yaptığı çömezlikleri... Suat abi, Hayri komiser, Çarlı bi de Varto'luyu aynı anda izine gönderdi... Akıl kârı mı bir şey mi bu sence? Arkadaş! Zaten büronun durumu ortada, kaç memur var? Bir biz eşeğiz ya. Ben de bilirdim yengenle Akçay'a tatile gitmesini... Neyse ne yaa..."

Tam susacak sanıyorum-devam etmeye istekli: "Bu arkadakinin olayı neymiş"

"Abi karışık. Sabah Kadıköy'de cinayete teşebbüs, gasp olayı var... Ama çocuk deliymiş. Savcılık ifadesinde, devlete çalışıyorum, gizli görev geldi, teröristleri engelledim falan filan demiş"

Ön koltukta oturan konuşkan tip bana doğru dönüyor ve gülüyor: "Ne? Sende mi devlete çalışıyon? Ne güzel lan. Gel benim yerime de çalış delikanlı... Ben de bir izine çıkayım artık"

Bu vasat şakalar bana Asimov'u hatırlatıyor: Şakaların, insan psikolojisini incelemek için tasalarlanmış şeyler olduğuna inanıyorum. Dış dünyadan gelen üst zekâ. Bu polis. Ve ağzından çıkanlar.

"Savcı da şunu Bakırköy'e götürün bir baksınlar diyor... Galiba gerçekten deli.. Evine gidip anasını getirmişler karakola... Raporları varmış çocuğun. Bu böyle yıldız savaşları uzay gemileri kitaplarına çok düşkünmüş, sonra nişanlısı mı, sözlüsü mü neyse işte... geçen sene Beşiktaş'taki saldırıda ölmüş. Çocuk ondan sonra fırtırılmış tamamen. Teröristleri kafaya takmış... Alakasız yerde alakasız insanlara saldırmış. Başka bir çağda yaşadığını sanıyormuş"

"Hadi lan olur mu öyle hiç? Bir insan pat diye bir anda delirir mi?"

Adam tekrar bana dönüp sinsi gözleriyle beni süzüyor. Ezdiğimiz otoban çizgilerine bakıyorum. Herifin bu laubali tarzından hiç hoşlanmıyorum. Yetkiklilere şikayet edeceğim. Tek kelimeyle özetleyebilirim bu polisi: Mende bur.

Kimimiz için kurtuluş günü yaklaşıyor, kimimiz için yıkım.

Kimimiz örgütün sözde sorumlusu, kimimiz düşler örgütü yöneticisi.

Kimimizin zihni bazen açılır gibi oluyor, kimimiz için bütün bunlar gitgide sıkıcı bir hale geliyor.

Kimimiz rahatlıkla tasvir edebileceği şiddetli baş ağrılarına sahip, kimimiz ise kalbimindeki ince sızının nereden geldiğini merak bile etmiyor.

Kimimiz bazen anlamsız krizler geçiriyor, kimimiz ilaç tedavisini reddediyor.

Kimimiz ölse, bu yalnızca bir evrakta detay olarak görünecek, kimimizin sevenleri hâlâ ziyarete geliyor.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Adli Tutukevi. Ve de hastane görevlilerin vicdanına çay kaşığıyla serpiştirilmiş Mazhar Osman ekolü.

Komplolar, dümenler ve tuzaklar bendeki memlekete sevdasını hiç bir zaman öldürmeyecek.

YILDIRAMAYACAĞSINIZ.

Annemin cazgırlığı, geçen zaman içinde yavaşça kayboluyor. "Bunu nasıl yaparsın, ay ben öleydim de bu günleri görmeyeydim, senin yerine taş doğursaydım" dan, "Durumu düzeltebiliriz" e yumuşuak bir geçiş yapıyor.

"Yemekler nasıl?" diye soruyor annem.

"Seninkiler kadar güzel"

Gülümsüyor.

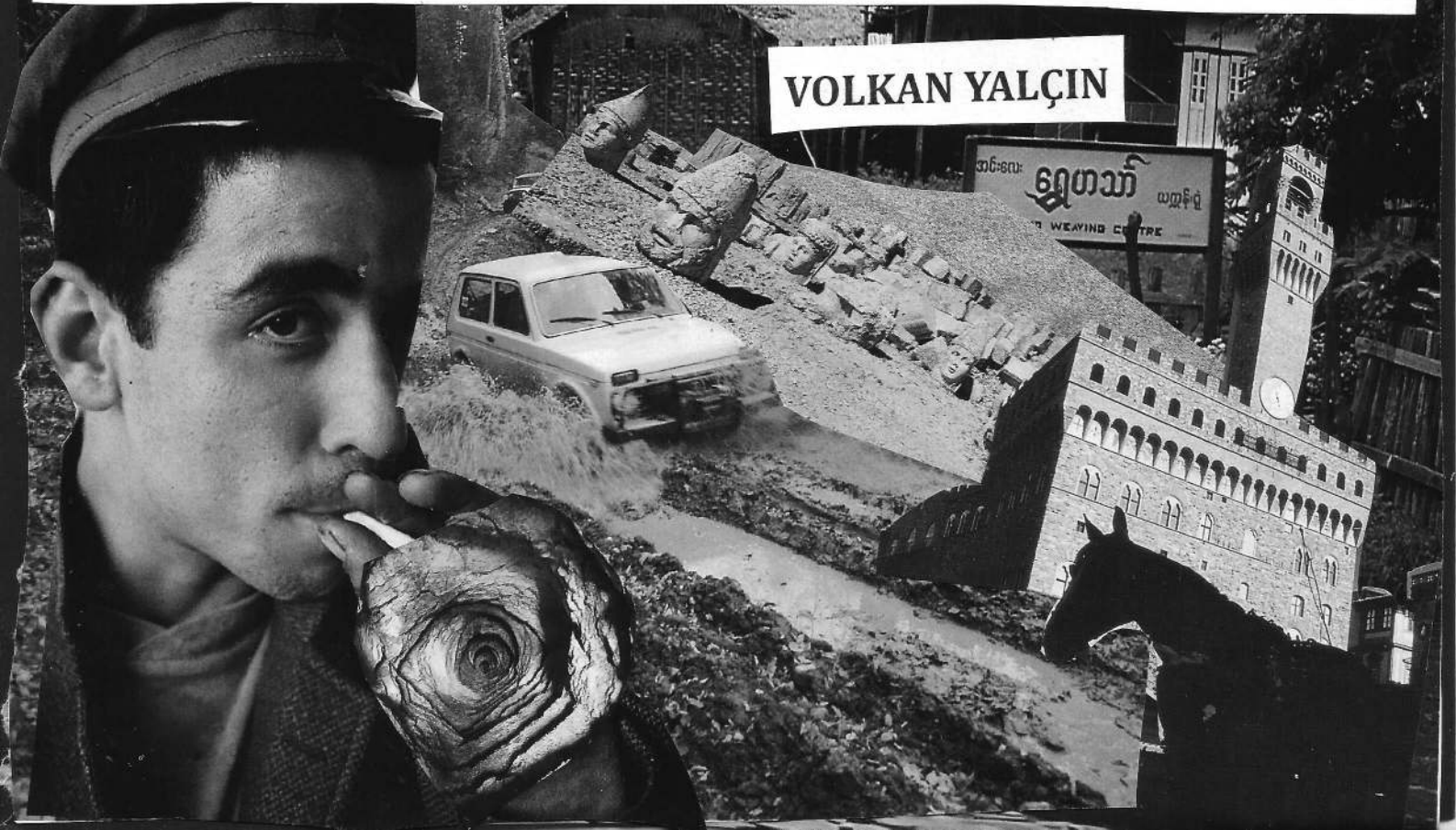
"Sana para bıraktım"

"Teşekkürler"

Bir düşüneyim: Hiçbir kelime özetleyemiyor bu durumu.

UYARI: ÖYKÜ SONU

GERÇEĞİ SORGULAMAK VAKİT KAYBIDIR; BUNA İNAN, KAFEİNİ BIRAK ve TOPLUMUN KARŞISINDA SÜREKLİ ROL YAPMAKTAN VAZGEÇ, PATETİK TİPLERİN PEŞİNDE KOŞMA, EMİR KİPİNDEN TİKSİNMEYE DEVAM ET

Mother and Son

Erman Akçay

AMON TOBİN

Amon Adonai Santos de Araújo Tobin. Brezilya çıkışlı elektronik müzisyeni mühim bir abimizdir- kendileri.

Şarkılarında; caz, elektro funk, hiphop ve drum n bass tınlarının bir araya getirdiği samplelardan oluşturuyor. Üniversite yıllarına kadar müzikle profesyonel anlamda ilgilenmemiş- ne tuhaf.

Ninebar ve Ninja Tune gibi plak şirketlerinin bu tarz müziğe verdiği destekle cesaretlenen sanatçı, üniversite eğitimini yarım bırakarak tüm dikkat ve enerjisini müzik üzerine yoğunlaştırıp, dünyanın dört bir köşesine tuhaf sesler ekmiştir. BAM! www.amontobin.com

by Oshi Okomilo, 2011 @Guestlist
çeviri: V?

Müziğe dair yaptığın ilk şey nedir?

Küçük yaştaydım, Brezilya'da bir parktaydık ve tesadüfen oralarda televizyon programı çeken bir ekip vardı- sanırım bir çocuk programı çekiyorlardı. Bana ve yanımdaki arkadaşlarıma tencere ve tava verdiler. Ve bizden bu şeylerle vurarak müzik yapmamızı söylediler. Niçin bunu hatırladığımı bilmiyorum. Jardim Botânico adında, Rio'nun ortasında, büyük botanik bahçesine benzeyen bir parktı. Tencere ve tavalara kızgın bir şekilde vurarak sesler çıkarmıştım ve kendimle büyük gurur duymuştum.

Ne gibi şeyler sana ilham verir?

Fazla bilmediğim şeyler bana ilham verir- ki onlar benim için gizemli şeylerdir. Fazlaca motivasyon sahibiyim bence. Özellikle hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyleri öğrenme konusunda.

Müziğin insanlara ne yapmasını istersin?

Müzik beni duygusal açıdan etkiliyor. Kesinlikle kimseye meydan okumaya çalışmıyorum ya da düşünmelerini sağlamaya, akıllarına nüfuz etmeye çalışmıyorum. Gerçekten, insanların bundan daha az spesifik bir şeyden etkinlenmelerini istiyorum. Yani, şahsen, müzikle ilgili ilginç bulduğum şeyler var, çünkü müzik yapıyorum, Sevdiğim bir şarkının, ilk birkaç dinleyişimde yanından geçerim, analiz ederim, nasıl yapıldığını anlamaya çalışırım ve bu herkese açıktır. Fakat öncelikli olarak umarım ki, müziğim, insanlarla bundan daha temel bir bağ kurar

En unutulmaz konserin neydi?

Johannesburg'da eski bir hapishanede Kid Koala ile çaldığımız konser mükemmeldi. Nelson Mandela dahil Apartheid döneminin meşhur tutsakları orada yatmış, cezaevinin avlusu Apartheid döneminin bitişini kutlamak için böyle bir alana dönüştürülmüştü. Performansımız müthişti, gerçekten harika bir atmosfer vardı, gece başlayan yağmurun altında bütün herkes çılgınlar gibi dans ediyordu. 80'lerden kalma bir video gibiydi... Ekipmanlarımız yağmur yediği için kısa devre yapmaya başladı, sonra bir kadın elinde muazzam bir şemsiyeyle yanımda melek figürü gibi beliriverdi. Ve sonra şovun geri kalanını şemsiye altında çaldım.

Bir yüzme havuzunu bir şeyle doldurmak istersen, bu ne olurdu?

Sanırım jöle olurdu.

Bir de atlama tahtası olmalı, değil mi?

Evet, bir animasyon filmi vardı, adını hatırlayamıyorum spagetti ve köftelerle ilgili bir şeydi... Şöyle bir sahne vardı; bir çeşit jöleden yapılmış bir saray vardı ve karakterler jöleye dalıyorlardı ve bu baya eğlenceli görünüyordu

Bize özel bir şey söyleyebilirsin?

Yaptığım bir şarkıdaki kadın sesi aslında bana ait. Gerçek bir kadın vokali değil. Evet, kendi sesimi synth ile kadın sesine çevirdim. Al işte bu sır senindir.

Ağzımın içinde kırklı yaşlarda bir kıl yumağı. Götümde karısının şimdiye dek bu denli yakın olmadığından emin olduğum bir başka elliliğin götü. Kollarıma plastik dokulu kalitesiz kızıl saç boyası sürtünüyor, ait olduğu yağlı kafa derisine bağlı kıl köklerinin arasında devasa boşluklar var. Bacaklarımı teğet geçen reşit olmamış ellerin sahibi konumundan gayet memnun. Hükümdara ikide birde göz kırıyor. Kulaklarımda durmadan genç kızlığın fitne fesat aşığı tiz sesi yankılanıyor. Kahkahasını eliyle kapatmak zorunda hissedecek kadar kimliği bastırılmış bu sperm tarlaları, desibelinden kadınsılık fışkıran çığlık ve kahkahaların önünde bir kez daha saygıyla eğilmemi sağlıyor. Ciğerim, sağlıklı genç bir insan ciğeri ter bileşenlerini ne kadar soğurabilirse o kadar soğurabilmek için 7/24 tam teşekküllü çalışan bir kurum olmanın gururunu taşıyor. Boyası uzun zaman önce soyulmuş direklere canhıraş geçirdiğim parmaklarım, metalin terle tenasülünden peydahladığı geniz yakıcı kokuyu burun deliklerime yan komşunun üstü peçeteyle kapalı sürpriz tabak hediyesi niceliğinde yolluyor. Midemin bulantısı duyduğum bütün seslere galip gelebilecek kadar yoğun ve sarı. Zihnim kepenklerini erkenden indirmekte kararlı.

Homo sapiensa evrimleşme süreci henüz başlayan kıl yumağı kullanımına bir türlü alışamadığı iki ayağının üzerinde durmaktan yoruluyor ve ağzımın kenarlarından kayarak mikrop yuvasını sıkıca kavriyor, kavradığı gibi de zevkle ileri geri savrulmaya kaldığı yerden devam ediyor.

Kalan hesabıyla olası bir anlaşmazlığın sonunda oluşabilecek cinayet komplikasyonunun tahayyülü. Çakıyı kontrol. Kafayı kontrol. Götü kontrol. Harika.

Sol çaprazımda buraya en az benim kadar ait olmayan Mavi Hayvan başından beri kurmakta güçlük çektiğim hakimiyet alanımdan kaçmak üzereyken ensesinden tutup yakalıyorum ve ona uzun uzadıya bir kaçış propagandası düzüyorum. Cevap vermiyor, veremiyor çünkü o Gözceyi bilmiyor. Ne yazık ki hala ağzıyla konuşmaya gereksinim duyacak kadar primitif bir organizmanın izlerini taşıyor üzerinde. İşkence mağduru şehirlere benzer ses tonuyla kurduğu bir yakarışı andıran üç kelimelik nahif cümle, içinde bulunduğumuz kargaşayı daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyor. Pozisyonlar alelacele değişiyor. Kıl yumağı ağzımın içine geri giriyor, genç kızlık yerini çok çocuklu memeleri sarkık dantellilere bırakıyor ve zaman, ağaçlara benziyor. Kızıl saç boyası hızla kirlenirken hükümdar birinciliği beyaza, bacaklarımı yeniyetmenin sevecen insafına devrediyor. Sayıklamalar homurtulara, homurtular küfürlere karışırken Mavi Hayvan vurdumduymaz çevikliğiyle yara yara ilerlediği yağ ve et çuvallarının arasından sırtında taşıdığı gitarın vermiş olduğu sikkosanatkar yetkisine dayanarak si bemolden dışarı atıyor kendini, yuvasına doğru huşu içinde yola koyulmadan önce son kez arkasını dönüyor ve bizlere, Cumartesi gecelerinin azametinde kayıtsız kalamayan tüm kapsül hayat sevicilere trajik bir bakış atıyor.

Grup seksin illegal kabul edildiği ülkelerde toplu taşıtları kullanan bizler, porno endüstrisinin en zavallı neferleriyiz aslında.

Şehri tavaf eden bir dindarım. Sarhoşluğum ve bilinçsizliğim bileğimdeki ve avucumdaki kesiklerden.

Gecenin bir vakti içinden çıkamadığım o an – artık öfke sınırı geçip, vurulmak üzere olan bir mülteci gibi koşmaya başladı.

"Senin allah belanı versin, senin gibi birinden hiçbir şey olmaz."

"Gözlerinin içine bakarak ölmeni izlemek istiyorum, lütfen intihar et!"

"İki sarılsam yersin."

"Sen başaramadıkların için engelliyorsun beni."

"Bir inat uğruna geldim sana."

Aklın içinde bunlar çınlarken – bir deniz kenarında birbirimize küfürler savurduk. Başka bir ağaç dibinde kanım aktı – bu onun akıttığıydı. Oysa birkaç gün önce evdeki ucu körelmiş bıçaklarla kesmeye ölmeye çalıştım, olmadı – bu sefer kör bir bıçağın yaraları kaldı avcumda – yani kaderimde ve bileğimdeki bir kadının yüzünün üstünde kırmızı kesikler kırmızı boyalar üzerine.

"Sakin ol."

"Buna engel olmayacaksın biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve bu beni üzüyor."

"Sen yine de ambulansı ara – tam anlamıyla ölmek istemiyorum."

"Bir şey yapmamı ister misin?"

"Işıkları kapat. Ağlarken gözükmek beni daha kötü yapıyor."

İlahiler geliyor üstüme – Arapça rüyalar üzerimden geçiyor. Latince bir takım derinden gelen sesler, uzaktan gelen:"
Artık git! Öl ya da kurtar beni kendinden" cırpınışları içimi eritiyor.

Düşüncemin rahatsızlığından korkuyorum ve öldürmek istediklerimi öldürmeden bütün kötülüğü kendime getiriyorum – ben kendimde değilim!

"Özeleştiri verir misin?"

"Bazen söylediğim gibi biri değilim. Ne kadar savunduğum hak varsa – birkaçını hayatımda uygulayamıyorum. İlişkilerinde faşist biriyim ben. Ben bir kadına faşistim sanırım. Oysa kendimi görsem dışarıda – linç ederim."

Bir şeyleri kaçıyorum – bir şeyler oluyor, görmüyorum. Beni almıyorlar aralarına – beni istemiyorlar. Üzülebileceğim bir insan olduğumdan çok – materyalist bir yanılgıyla beni eşya zannediyorlar. Sadece bir duvara elinde sopayla vuran insanlar var karşımda, ben duvar değilim. Ben hissiz bir kimyasal birleşim değilim

Ben acıdan yoksun değilim.

Sinir hücreleri alınmış bitki de değilim.

Ben sadece benim ve kötülüğümle kabul edeceksiniz beni ya da alıp yok edeceksiniz korkak ve şaşalı ceplerinizle ya da ardımdan yürüttüğünüz idam propagandalarıyla.

Beşiktaş'tayım. Abbasağa yokuşunda – saat: 02.00 oturuyorum. Rezil, aşağılanmış ve öfkeli.

Bu kaldırımında duruyorum. Etrafta bir takım genç kızlar, etrafta bir takım çiftler – bazı tekler bazı çoğullar çıkıyorlar yokuştan bazıları inmeye çalışıyor – yaklaşıyorlar yanıma, omzuma dokunup:" İyi misin?" demeye korkuyorlar. Biliyorum korktuklarını yoksa neden sormasınlar değil mi?

Şimdi bir evin karşısındayım. Bu sokak boş – güzel bir ağaç, güzel bir ay – arkada akıl hastanesi – izliyorum – ışıkları güzel, devasa bir bina. Bahçesinde beyaz arabalar – beyazdan nefret ediyorum.

Son diyeceğim şudur – dün gece eve gelirken kör bıçakların azılı düşmanı bir jilet aldım. Herkese suçunu itiraf ettirip – kalbinde siyah bir ur ile yaşayanlar bile hissedecekler gerçeği içlerinde.

Kendi kanımla yazacağım zemin bir katta söyleyeceklerimi – gerçek bir duvara.

Olmaktan vazgeç ve doğ tekrardan – ölmekten vazgeç ve yürü başka bir ölüme gidecek o yolda – ve yaz şunları:

Kavga ve an gelip duruyor orada şimdi gör onu ve tut boğazından
Hiçbir şey geri getiremez dokunulmuş olanı – dokunmamaya çalış ve dokun biraz
Kendini kandır,
Kendine gel,
Kendinle konuş,
Kendin ol,
Kendin git,
Kendin yap,
Kendinle yüzleş,
Kendini sev,
Kendini gör

Kendini öldür!

Arkadaş-mış gibi olanlardan
Arkadaş olmaya çalışanlardan
Çalışmayanlardan
Duranlardan
Arkadan seni vuranlardan ve arkanda dolu tabancasıyla bekleyenden uzak dur.

Güvende hisset ve güvenli ol – güven verme güveni kazanma ki genelde kazanamazsın herhangi bir şeyi.
Bu olmamış ya da olmuş diyenlerden nasihat alma
İnsanları dışladığın için dışlandığını onlara söyleme
İnsanları dışla
Dışarda dur ve insanlarla iletişim kurma
Depresyonundan çık
Evine gir
Evinden çık – hapse gir
Hapisten çık(a)ma
Öldürül.

Karşısına otur ve sor: Hiç gerçekten öldürdün mü birini?
Cevabı duyma sakın, ellerinle yüzüne dokun
Yatağında uyuşun, yanında uyuşun
Uvurken boğulmaya izin ver
Gizlice bir rüya tozu serpiştir üzerine
Gizli bir büyü yap
Söyle gerçeği ve de ki: Beni unutma.
Çünkü ben – O'nun bedenine gizlenmiş bir alem yolcusuyum.

Kendini öldürsene artık!

Tekrarlamaya izin ver her şeyi, ona tekrardan göster
Anlamaya başlayacaktır, sakın vazgeçme
Klasik verilmiş her eğitimi reddet-me
Klas bir eğitimi reddet.
Hocalara, öğretmenlere, doktorlara herhangi bir meslek grubuna güvenme
Kendine güvenme
Kendini sevme
Kendini görme
Kendine karışma
Kendini inandırma
Kendine yalan söyleme
Kendine doğruyu da söyleme

Kendinle konuşma
Kendine gelme

Kendini artık öldürme!

Sonat Yurtçu

110yyyyxx

"bayan ayten alaturka sevmiyor"
Asaf Hâlet Çelebi

ve yer şekillerine şehadet her kimseler
üç isteklinin katıldığı ihale kaydında müteşekkiri
el veriyoruz üçüncü dünyasını
voltaj bilgisi girmemiş, denk düşünüyorum faturamdaki ilgili haneye
devlet televizyonunda hayat bilgisi,
bizbize enerji açığı güzelim
bismillah diyebilirsin
keza ampul yakıyoruz beton yapıda, hepimizi allah korusun
geri kalanlar çark etmezdi
oysa biliyorum japon yapıyor bunu da
hakanım bıyık buruyor
bir sıfır bir bir sıfır bir sıfır sıfır bir

Can Çelikoğlu

Bizi bir cins gibi ayırıyor gün aydınlık enleminde,
görüyorum:

şişelere doldurulmuş cansız ceninler,
yıkılmaya ramak kalmış heykel leninler.

taksimde kusmuk kokan bir pub'ın kapı ağzında,
terli pab'ucumuzla eziyoruz kasılan diş etimizi.
gördüklerimizi seyrelterek süzüyor,
öldüklerimizi seyrederek anıyor ve
böldüklerimizi öyle ortadan ikiye değil;
bir cins gibi şafağın kılcal enleminde,
yani leninde,
ya da sovyetlerde buz tutmuş frengi bir fahişenin evinde,
belki de roma'da köz yutmuş herhangi bir rahibenin kilisesinde,
çatlak ve mat duvarların kırık izdüşümüne deveren eden,
hatrı sayılacak kadar kutsal,
aklı sıyracak kadar uysal bir izdüşümü gibi,
ayır.

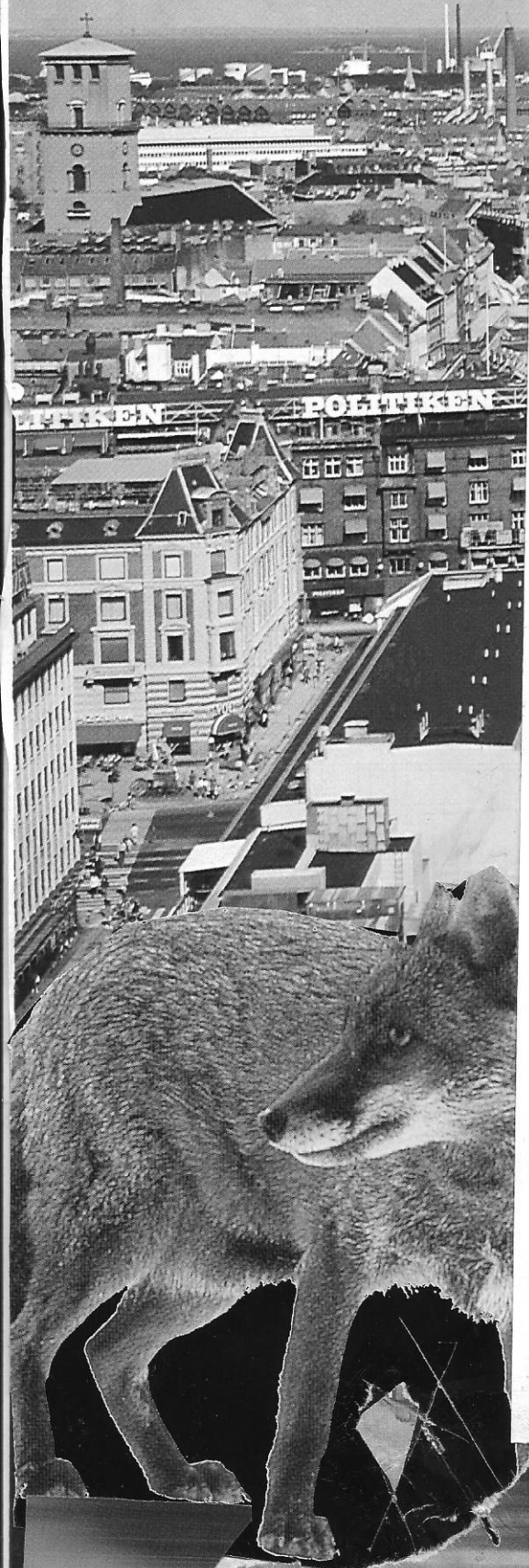
Böylece hiçbir hamile söz hakkı doğuramayacak,
yırtık peydahlanan lirik çocukları üzerinden.
burada,
yaşamına yön vermişliğin cezasını,
adınla öde desem,
kerpetenle tuğla söker gibi hamallığını yapar mısın,
kimliksizliğinin?

zaten bizi bunca zahmetle kıt'alara pay eden,
hiç mi sezemedi sorarım hiç mi:
bilinçsizliğimizle mıknaş olup,
arayış denilen illet vebayla komşu olacağımızı,
kayboluş çukurunda.

taksimi hatırlıyorum,
sonra prág'ı,
donup kırılmasın diye viskileri kasıgımıza sardığımız geceleri.
gülhane parkını,
tiz bir sesle bileğinde gazete çeviren peltek çocuğu,
kızıl meydanı,
aziz vasil katedralini,
vatan caddesinde vurulmuş gazeticiyi sonra,
özgürlük, kurtuluş ve biraz da marijuana:

sikimden aşağı,
Kaliforniya,
ha ha.

Nefes Lugaz

OLDUKÇA ŞANSLI KAYBEDİYORUM

Oldukça şanslı kaybediyorum
Istırap gecelerinde taverna düşleri,
Bugün derim parçalanmıyor artık derimi parçalayabilirim
Robotik sıvazlanmış kromozomlar, dolaba zulalanmış biralar
Seninle en teknolojik sevişeceğim, otobüsler, dütdütler,
Cama dayayıp kafanı, ıslatıp irkil çirkin ben çirkinim
Evet evet oldukça şanslı kaybediyorum ve bir gülümsüyorum gülümsüyor bana
Oldukça şanslı kaybediyorum ve bu kuş gömülmesi gerektiği hakkında yalvarıya düşüyor
Oldukça şanslı kaybediyorum annelerimi seviyorum
Oldukça şanslı kaybediyorum tırnaklarımı sürtüyorum karınca bahçelerine
Buldukça marslı seviyorum

denize bakınıyorum ve bir çimen görüyorum ağzımda
Yırtmak istiyorum tüm jiletleri kırılıyor kağıtlar
Berbat bir hırıltıdır boğazlar ve losyonlar
Burnumdan süzülen baloncuk kırmızıya dönüştüyse aşktan,
Saçlarımı kuzey kutbuna doğru tarıyorum
Vidalarını çözünüyor küf
Oldukça şanslı kaybediyorum
Bekliyorum yalnızlığımdan başımdan dönmesinden kan gelecek
Bekliyorum bedenimden kemiklerimden boşalandan ruh gidecek
Yani çarşafımdan neonlanan tütün parçacıklarını, göğe üfleyelim diyorsun
Ali doğruluyor- Ali'yi diğer kardeşlerimle görüyorum
Ağlarken Islarken büzülürken tek renkken tek saçken
Buldukça ali seviyorum ve buldukça şanslı kaybediyorum Ali'yi
Eyerleri hissedebilirsem eşekler göçecek kulak deliklerime
Kullandıkça oldukça şanslı kaybediyor olduracaklar kendimi.

EREN BURHAN

İsa'nın Annesi Bir Hipopotam

acıklı rahminden ayrılman gerekiyor isa
senin annen hiçbir zaman olmadı
elmas taneleri mi ektin bedenine
yaramaz çocuk-yaramaz seni beğenmesine
parçalayacaklar- parçalar artakalan süt ile beslenir
yaraların ağlara yapışacak koparma- yosunlar başka evrenin
çık oradan isa senin annen yok kandırma kendini
ağlama- ağladığınız isa'ya şu anda ulaşamıyor
daha sonra tekrar denemeyecek kimse
kelebekler yanılgılarla- git koş banyoya
senin bir annen vardı isa
ama sana sarılmasını bekleyemezsın
atla kuşların zehirli iğneleriyle sırtından
plastik toprağa- hoş kokar
koş kopar çiçekleri görgüsüz güzelliğinle
sana tüm gerçeği anlatacağım
ağzını aç- yapışkan bilinçle doludur o
kendini acıyla kemir- tüm sayıların yan yana olduğunu söylemek aptalca olur
rüyalarını hatırla
kendi saydamlığın rüyaları karıştırdı biriyle
bu krizler annene çok benziyor
derisini daldırır suya
kendi hacmi katili olur aynı zamanda
yol yakırken öze dön isa
hayır! yakınma zamanı gelmeden
seni yakan kör annendi
göz bebeklerinden birinin sen olmasını bekliyorsan yanılıyorsun
sen hiçbir zaman büyümedin
tohumlarına dikkat et kimyasalla yoğurulur
bükülüyorsun vahşi çingirakların sırtından
kıkırdak pencereden dışarı bak
o yakında, evini terk etmiş olmalı
ölüler görmen aldırış eyleminle tezatlar oluşturur
onun sularında köpürüyor kanları
isa annen seni arıyor- gerçeği kara göm sinekler gibi
isa şaşırma düzlükte rüzgar böyle eser dokunma
isa annen bir hipopotam senin
kokunu bile parçalamak için özlüyor seni.

İSİMSİZ

Ayberk Bayraktaroğlu

bir rüyaya başlamak için yollar ararken
bütün duyduğum pislik ve şan
ama biliyorum gelecek yaklaşıyor
zümrüt kapının ardında
Oz un koruyucuları
kağıt teypleri ,domuz torbası
etin et olduğu kemiğin kemik olduğu yığın
herbirinin kalbimde yeri var
Bak bana gözlerim nasılda bomboş bakıyor
çatlağını seviyorum duvarın
yüzyüze ninniler
onların göznde örümek sevgisi
mutlaka gelirim başını okşamaya yavrum

GİZEM AKTAN

“İMKÂNSIZA, ZORUNLUYUZ”

LEOS CARAX: Fransız film yönetmeni. Şiirsel tarzı, tuhaf tasvirleri ve gerçeküstücülüğü ile bilinir.

Önemli filmleri: Boy Meets Girl (1984), Holy Motors (2012), Gradiva (kısa, 2014)

Telefonunuzun otomatik cevaplamasında, tıpkı David Bowie gibi filmlerinizde gördüğümüz Iggy Pop’un “The Passenger” ını dinliyoruz.

L.C - Önce Bowie’i tanıdım. Anne tarafından yarı Amerikan bir aileden geliyorum. 70’li yıllarında başında, 11-12 yaşındayken, Marilyn Monroe ile tuhaf bir ilişkim vardı. Çocuk aklımla, “eğer onu tanıyorsam bu şekilde ölmezdi” diye düşünüyordum. Bir yaz Amerika’ya gittim ve bunu araştırdım, onu tanıyan birçok insanı ziyaret ettim ve onlara yazdım. Ve Amerika’da, dergilerde, 3 plağı 30 Fransız frangına satın alın diye bağırان reklamlar vardı, biri bedavaya geliyordu. Birini cevapladım ve onlar da bana üstünde “Images” yazan bir çift plak göndermişlerdi, ilki Bowie’nindi, 66-67’den. Henüz David Bowie’nin kim olduğunu bilmiyordum, plakları Fransa’ya gönderdim. Tarihlerle ilgili bir sıkıntı yaşadım, ama 12-13 yaşında olmalıyım, sene 72-73 filan. Plak ben Paris’e döndükten sonra gelen Kurt Weill ‘in di, birçok küçük yaratıcı şarkılarla, Iggy Pop vari trombonlarla. O zamandan beri, hep aralarındaki ilişkiyi kafamı kurcaladı; ilham verici, halis, sert bir şeytanın türü olan Iggy Pop ve kabiliyetli, çok zeki, paralı bir melek olan David Bowie.

Bir gün, Bowie’nin Iggy Pop’u nasıl mazgaldan ve uyuşturucudan çekip çıkardığını anlattığı komik bir röportaj okudum. Olağanüstü bir fotoğrafla bitiyordu; Iggy Pop ve David Bowie’nin İsviçre’de toz karların üzerinde yan yana dik bir tepeden hızla kayarken. Toz karların üzerinde, kendime söylediğim şeyden hoşlandım mı? Çünkü hep rocktan bahseden bir film yapmak istedim, daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa ondan bahseden. Onlarla Dorian Gray’in Portresi’ni döndürecektim. Ama şeytani tarafın kim olduğunu bilmiyordum, Iggy ya da Pop. Şimdi komik geliyor, Bowie, minnet duygusuna, başarıya, her şeye sahip olan biri, daha fazlasıyla ilgilenmiyor. Iggy Pop ise bugün onu bir tür hard rock babası yapacak olan her yönüyle hoş bir olgunluğa sahip. Onun Olympia’daki son konserine gitmeyi düşünmüyor muydum? 15 senedir konsere gitmemiştim, bu iç karatıcı bence. Ama oraya gittim ve Iggy Pop konserin ortasında fevkalade müthiş küçük bir striptiz gösterisi gerçekleştirdi, omuzlarındaki gitarla çıplaktı, bence muhteşemdi. Bir gün onunla bir şeyler yapacağım.

Müzik ya da rock ile ilişkinizin nedeni bunu gibi kilit isimler mi yoksa tam bir hayran mısınız?

Lisede belli bir döneme kadar. Sonra kendimi tamamen kapatmıştım, iyice serseri olmuşum, bir arkadaşım, kendini Amerikalıdır, bir örgütümüz vardı: La Défense ticaret merkezine lisede satmak için plak toplamaya giderdik. Öğrenciler bize istek listelerini oluşturmurlardı, bunun gibi şeyler biliyorduk. Ama zaten, 70’li yılların başında rock neredeyse bitmişti. Sinema gibi, bir savaştaymış gibi: yol göstericiler var, ön cephelerde olanlar ve hemen düşenler, 60’larda ölen adamlar, Jimi Hendrix ya da bilmem kim. Ne için mücadele verdiğini bile bilmeyen arka birlikler geldikten sonra, çok korumalı ve çok daha az ilgi çekiciler. Bu geçmişe duyulan bir özlem değil. Olanlardan sonra vardığımız fikir. Tersine, bu hakaretin içinde olan akımın, elektriğin her zaman peşinde olacağım, hayatta, sinemada, kurguda.

Ya Punk?

Punklar da ilk sırada hızlıca ölen öncülerdi, ama ben sinemayı sevmeye ve sinemayla uğraşmaya başladığımda ölmüştü. Artık dünya ile bağlantım yoktu. Var olduğundan hoşnuttum. Ama hiç içinde değildim.

Gençken İngiliz rock ile ailenin ve eski Fransa'nın simgesi olan Fransızca rock arasında bir set vardı.

Çocukken sahip olduğumuz utanç duygusu çok garip. Oldukça dengeliydim, Charles Aznavour'a, Barbara'ya, Leonard Cohen'e, arkadaşlarımla asla ilgilenmediği daha birçok şeye bayılıyordum. Ve Dylan'a.

Edebiyatla aranız nasıl?

Roman, Üç Silahşörler. Üç Silahşörler'den Céline'e kadar. Dumas, çok... Benim için okuma emekliye ayrılmak için asil bir mazeret. Büyük bir sevinçle. Romanları sevdim, yıllar içinde karakterleri izlemeyi. 20 yıl sonrası benim için mutlak bir başarıydı. Bugün daha az okuyorum. Parça parça okumayı seviyorum, bir sayfa, Céline'in bir mektubu, Char'ın bir şiiri, Ramuz'nün bir cümlesi. Bana yetiyor.

Sizin sakat, kırık, aylak karakterleri filme alma arzunuz çok kendine has, çok sterilize edilmiş ortamdaki sinemaya karşı bir tepki miydi?

Sinema, televizyon, basın, düşünce. Morgta bir ceset temizliği. Mauvais Sang'ten sonra, sinemada tamamen kayboldum. Bu yüzden, önümüze ve arkamıza bakmadan yola çıktık. Belki bu yüzden hemen her şey yamyama döndü. Aklımda sadece makyajsız, telefonsuz, yatak odasız aşktan bahsetme fikri var. Çıplaklık durumunu sevmek yerine yaşamak. Hiçbir şeyi olmayan, aşık olma yaşında ve aşkı vücudunu ve beynini kemiren bilinmeyen bir virüs gibi keşfeden biri.

Bir gazeteci geçenlerde bugün burjuvazinin sefalet karşısında büyülediğini çünkü orada deneyimleyemeyeceği duygular bulduğunu ifade etti. Bu tespit Aşıklar'a(Les Amants du Pont-Neuf) uygulanabilir mi?

Hayır.

Jean-Paul Sartre ve Iggy Pop gibi burjuvaziden nefret eden bir burjuva çocuğu musunuz?

Burjuvazi, umurumda değil. Sonradan görmeler daha iyi değil. Nefret ettiğim dönemin mantığı. Aşıklar'daki uyum bize bizim yoksulluğumuzdan bahsediyor, sefillikten değil. Üzülüyorum ama bunu hayırseverlik ya da onun gibi şeylerle alakası yok. Seraseriler yaratılış olarak faşistler. Nanterre'de bir akşam gövdesine gamalı haç kazanmış bir şekilde doktora giden biri var. Ona ne olduğunu sordum. Genç faşistler falçatayla göğsüne "Yaşasın Le Pen!" nidalarıyla gamalı haçlar çizmişler. Bana bunları söylerken şunları da söyledi: "Ama onları anlıyorum, ben de bağıriyorum : "Yaşasın Le Pen!" Evsizler karışıklıkla dolu bir korkunun içinde yaşıyorlar, korkuyu yaşıyorlar, bu yüzden sıklıkla daha büyü, organize ve otoriter başka korkuyu hayal edemiyorlar.

Les in Rock - Röportaj: Pascal Bertin - 28/11/1991

Fransızcadan çeviri: Meltem Canaslan

AGARTA'NIN İKİNCİ KADINI

yada taşındandır gözlerindeki yağmur
ellerim simsiyah, ellerim kara, ellerim suçlu
borçlu olduğum sihir topluluklarına
hüküm sürdüren
iki yakut
eğer ıslaksa benim yüzümden
yerin altında kal
bırak
kızıl tamu güneşin tam altında

şimdi leşim köpeklere yem olmalı
hırlamalı ısırırken o köpekler
milattan sonra ikibin bilmem kaç yıllık kıkırdaklarımı
hokka burunlu cadılar ellerine kına yakmalı
avuçlarım siyahsa bu savaş yüzünden
kabile reisleri bilenip toplanmalı

hor görüver bu ilhak arzusunu
yerin altında kal
aldıklarını bırak
aldıklarını alıp gittiğin günden beri.
onlar senin ganimetlerin değil
oysaki memelerin ganimetlerimdi

şimdi bana lanet edip
ayin yaparlar
taparlar seni koruyan kara mambalara
bana kin güderek hazırlıktalar
güneşin gölgesine sığınanlar
hızlı hızlı kaçarlar
adımı ifşa edip mağaralara
yorulurum
dolunay çıktığında
çığlık çığlığa
voodoo bebeklerini ben doğururum

OZAN BAYGIN

NIKE

NIKE

JUST DO IT.

NIKE

Erman Akçay

Cortez.

